

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/4/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123472134
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Nadežda Wallnerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:6123472134.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Nadeždy Wallnerovej a členiek senátu JUDr. Michaely Královej a JUDr. Ivany Jahnovej v sporovej veci žalobcu: Náhradné vozidlo, s.r.o., so sídlom: Tolstého 1201/20, Žilina, IČO: 50 496 166, zast. ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., so sídlom: Tolstého 1201/20, Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom: Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 1.451,38 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného voči rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 27.09.2024, č.k. 53C/26/2024-208, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 27.09.2024, č.k. 53C/26/2024-208, potvrdzuje.

II. Žalobcovi sa proti žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v pomere 100 %.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Bratislava IV rozsudkom zo dňa 27.09.2024, č.k. 53C/26/2024-208 rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.451,38 eur spolu s úrokom z omeškania 9,50 % ročne zo sumy 1.451,38 eur od 09.10.2023 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia uviedol, že žalobca podal žalobu z dôvodu, že dňa 17.07.2023 došlo v O. B. k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle, ktorého držiteľom v čase dopravnej nehody bola B. T. (ďalej len „poškodený“). K vzniku škody došlo prevádzkou motorového vozidla povinne zmluvne poisteného u žalovaného. Poškodená nechala poškodené motorové vozidlo za účelom vykonania jeho opravy odviezť do autoservisu, na čo bezprostredne nadväzovalo uzavretie Zmluvy o nájme dopravného prostriedku č. 974/2023 zo dňa 31.07.2023, na základe ktorej prenajal žalobca poškodenej náhradné motorové vozidlo. Nájom náhradného vozidla trval od 31.07.2023 do 04.09.2023 po dobu zotrvania poškodeného vozidla v autoservise, až do ukončenia opravy a doručenia krycieho listu poisťovňou, po ktorú nemohla poškodená s motorovým vozidlom nijakým spôsobom pre vznik škody na ňom disponovať. Po dobu trvania nájmu nemala poškodená k dispozícii iné motorové vozidlo a nájom náhradného motorového vozidla bol pre ňu nevyhnutný. Po ukončení doby trvania nájmu náhradného vozidla vystavil žalobca poškodenej faktúru č. 11242023 splatnú dňa 19.09.2023 na sumu 2.168,06 eur s DPH za 36 dní, t.j. dobu užívania náhradného vozidla. Vo fakturovanej sume bol zahrnutý aj jednorazový poplatok za pristavenie a prevzatie náhradného vozidla. Fakturovaná suma predstavovala náklady na nájom náhradného vozidla, za ktorých náhradu nesie zodpovednosť poistenec žalovaného. Poškodená odplatne postúpila svoju

budúcu pohľadávku voči žalovanému titulom jej nároku na náhradu účelne vynaložených nákladov na nájom náhradného vozidla na žalobcu. Započítaním pohľadávky poškodenej na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky s pohľadávkou žalobcu voči poškodenej vyplývajúcou z vyššie uvedenej faktúry v zmysle bodu 5. Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023 vznikla voči žalovanému pohľadávka vo výške 2.168,06 eur s DPH, ktorej postúpenie poškodená oznámila žalovanému. Žalobca vyzval žalovaného na náhradu nákladov účelne vynaložených na nájom náhradného vozidla, ktorá pohľadávka mu bola postúpená poškodenu. Žalovaný dňa 25.09.2023 poskytol žalobcovi poistné plnenie vo výške 716,68 eur. Žalovaný postupoval v rozpore so svojimi zákonnými povinnosťami a poistné plnenie krátil nedôvodne a na základe svojvoľných výpočtov. Vzhľadom k tomu, že žalovaný neposkytol žalobcovi poistné plnenie v rozsahu zodpovedajúcom pohľadávke žalobcu titulom náhrady škody vo forme účelne vynaložených nákladov na náhradné vozidlo používané poškodenu po dobu nemožnosti užívania poškodeného motorového vozidla v dôsledku škodovej udalosti zapríčinennej poistencom žalovaného, je žalobca aktívne vecne legitimovaný na podanie tohto návrhu na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie dlžnej sumy predstavujúcej rozdiel medzi nákladmi na nájom náhradného vozidla vyplývajúcimi z vyššie uvedenej faktúry a poskytnutým poistným plnením zo strany žalovaného. S poukazom na vyššie uvedené sa žalovaný dostal do omeškania s poskytnutím poistného plnenia žalobcovi ako postupníkovi v celosti, ktoré bol povinný poskytnúť žalobcovi najneskôr do 06.10.2023 podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP. Žalovaný skončil šetrenie poistnej udalosti dňa 21.09.2023 podľa oznámenia o poistnom plnení. Žalobca sa vzhľadom na vyššie uvedené týmto návrhom domáha uloženia povinnosti žalovanému na zaplatenie istiny vo výške 1.451,38 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne od 09.10.2023 do zaplatenia. Aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu v obdobných súdnych sporoch ustálila súdna prax, v zmysle ktorej zmluva o postúpení pohľadávky predstavuje to, že došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Dlžníkom v tomto prípade je práve žalovaný, nakoľko v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry a teda aj k vzniku škody (napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 27.03.2020, sp.zn. 8Co/24/2020-133, uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.01.2018, sp.zn. 3Cob/220/2017, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 25.07.2019, sp.zn. 14Cob/55/2019, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 25.09.2019 sp.zn. 13Cob/49/2019 a rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.05.2019, sp.zn. 9Co/300/2018). K postupovanej pohľadávke žalobca uviedol, že poškodená sa dostala do situácie, keď bola nútená si prenajať náhradné motorové vozidlo za jej poškodené vozidlo v dôsledku poistnej udalosti zavinennej poistencom žalovaného, a teda tento stav nebol výsledkom jej dobrovoľného rozhodnutia. Ujma poškodenej spočívala v tom, že poškodená vynaložila náklady za nájom náhradného vozidla, k zapožičaniu ktorého bola poškodená donútená práve vzniknutou poistnou udalosťou, ktorú nespôsobilá a uplatňovaná náhrada nákladov za používanie náhradného motorového vozidla len reparuje poškodenú stav, keď nemohla z titulu poistnej udalosti svoje motorové vozidlo používať. Od poškodenej nemožno spravodlivo očakávať, že po dobu, po ktorú sa jej poškodené vozidlo nachádza v autoservise, zmení svoj životný štýl v tom smere, že namiesto auta začne cestovať pešo, bicyklom alebo prostriedkami hromadnej dopravy a preto jej nemožno vytknúť, že si od žalobcu prenajala náhradné vozidlo. Užívanie prenajatého náhradného vozidla počas celej fakturovanej doby bolo v priamej príčinnej súvislosti s predmetnou poistnou udalosťou. Jediným zásadným kritériom pre posúdenie primeranosti a účelnosti dĺžky prenájmu náhradného motorového vozidla je doručenie oznámenia o ukončení likvidácie poistnej udalosti a poukaz finančných prostriedkov, ak na ne vzniká nárok, oprávnenému (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 1Cob/85/2015). Dojednané nájomné, vrátane poplatku za pristavenie a prevzatie náhradného vozidla, ako dôvodí i súdna prax, predstavujú skutočnú škodu, právo na náhradu ktorej bolo platne postúpené na žalobcu (napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 22.11.2017, sp.zn. 13Cob/110/2017, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 24.09.2019, sp.zn. 11Co/187/2019); boli poškodenu nutne a účelne vynaložené, keďže boli vynaložené v súvislosti s tým, že poškodená fakticky nemohla užívať vlastné motorové vozidlo počas toho, ako sa nachádzalo v autoservise. Poškodená si prenajala porovnateľné vozidlo s poškodeným motorovým vozidlom nemajúc v zmysle súdnej praxe povinnosť vyhľadávať najvýhodnejšiu ponuku (napr. rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 06.06.2017, sp.zn. 27Cb/39/2012, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 05.05.2015, sp.zn. 2Cob/134/2014, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline zo dňa 12.12.2018, sp.zn. 13Cob/116/2018). Pre prípad vzniku pochybností ohľadom nároku žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania poukazuje žalobca na právny názor a závery Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovené v Náleze Ústavného súdu SR zo dňa 14.10.2021, sp.zn. III. ÚS 309/2020-33, ktorým bol zrušený rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.11.2018, sp.zn. 3Cdo

145/2017. Ústavný súd SR sa v odôvodnení predmetného nálezu zaoberal otázkou povinnosti poisťovne zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu, konkrétne podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP. Právny názor dovolacieho súdu o tom, že povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody a že žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti uloženej mu právoplatným rozhodnutím zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody, vyhodnotil Ústavný súd SR ako neakceptovateľný. Tým zároveň zaujal zjednocujúce stanovisko vo vzťahu k výkladu ustanovení § 11 ods. 6, 7 a 8 zákona o PZP v spojení s legislatívou Európskej únie. Rovnakým spôsobom rozhodol Ústavný súd SR nálezmi vo veciach sp.zn. III. ÚS 214/2020 a III. ÚS 215/2020.

3. Žalovaný v odpore uviedol, že nedošlo k preukázaniu účelnosti, nevyhnutnosti a odôvodnenosti nákladov na prenájom náhradného vozidla v rozsahu tvrdenom žalobcom. Nájom náhradného vozidla poškodenou mal trvať v období od 31.07.2023 do 04.09.2023, t.j. 36 dní. Žalovaný má však za to, že oprava poškodeného vozidla bola ukončená už dňa 31.08.2023, konkrétne z faktúry za opravu vozidla č. 22351404 zo dňa 31.08.2023 (ďalej aj ako „faktúra za opravu vozidla“) vystavenej príslušným autoservisom, v ktorom sa oprava poškodeného motorového vozidla vykonávala a z ktorej vyplýva, že oprava poškodeného motorového vozidla bola ukončená už dňa 31.08.2023. V súvislosti s vyššie uvedeným krátením poistného plnenia z dôvodu neuznania žalobcom uvedeného rozsahu doby nájmu náhradného vozidla poškodeným poukázal napr. aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.04.2016, so sp.zn. 8Co/879/2014. K otázke účelnosti nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla sa vyjadril aj ústavný súd, ktorý napr. v jeho náleze zo dňa 16.02.2023, sp.zn. III. ÚS 602/2022, okrem iného aj uviedol, že „V prípade čiastočnej škody krajský súd dospel k záveru, že účelnosť nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla zaniká momentom, keď došlo k ukončeniu opravy havarovaného vozidla, de facto vtedy, keď sa opravené vozidlo dostane do dispozičnej sféry poškodeného na ďalšie používanie. Podobne ústavný súd napr. aj v jeho uznesení zo dňa 08.06.2023, so sp.zn. IV. ÚS 303/2023 považoval za zákonný a odôvodnený právny záver všeobecných súdov, v zmysle ktorého všeobecné súdy za účelne vynaložené náklady na opravu poškodeného vozidla nepovažovali náklady, ktoré vznikli po tom, čo bolo poškodené motorové vozidlo opravené. Žalovaný ďalej taktiež uvádza, že z predmetnej faktúry za opravu poškodeného vozidla výslovne vyplýva, že samotná doba opravy poškodeného vozidla mala podľa všetkého trvať pravdepodobne 8 hod., (t.j. mechanická práca 1,7 hod., klampiarska práca 3,9 hod. a lakýmická práca 3,1 hod.). Celková doba, počas ktorej sa však poškodené vozidlo nachádzalo v autoservise bola od 31.07.2023 do 04.09.2023. Preto je celková doba, počas ktorej sa poškodené vozidlo nachádzalo v autoservise v nepomere k samotnej dĺžke prác, ktoré boli v zmysle predmetnej faktúry za opravu vozidla potrebné na opravu poškodeného vozidla. Má za to, že celková doba, počas ktorej sa poškodené vozidlo nachádzalo v príslušnom autoservise nemôže byť v nepomere s časovým úsekom, ktorý bol potrebný na samotnú opravu poškodeného vozidla. V tejto súvislosti dodáva, že napriek existencii tohto nepomeru medzi celkovou dĺžkou opravy poškodeného vozidla a celkovou dobou, počas ktorej sa poškodené vozidlo nachádzalo v autoservise, žalovaný priznal poškodenému náhradu nákladov za prenájom náhradného vozidla za 16 dní nájmu náhradného vozidla. Poukázal aj na zásadu spravodlivého usporiadania občianskoprávných vzťahov a jej prípadnú aplikáciu. V zmysle uvedených skutočností má preto za to, že žalobcom uplatňované náklady na prenájom náhradného vozidla, v období od 01.09.2023 do 04.09.2023, už nemožno považovať za účelne, nevyhnutne a odôvodnene vynaložené, nakoľko sa jedná o náklady, ktoré už vznikli mimo opravy poškodeného vozidla, pretože z faktúry za opravu vozidla bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že oprava poškodeného vozidla bola zavŕšená už dňa 31.08.2023, t.j. týmto okamihom sa poškodené vozidlo stalo opätovne prevádzkyschopné a zanikla tak aj potreba užívania náhradného vozidla poškodeným. Uviedol, že aj okrem nákladov ktoré vznikli mimo opravy poškodeného vozidla, t.j. od 01.09.2023 do 04.09.2023, sa poškodené vozidlo nachádzalo vzhľadom na pomer k samotnej dĺžke prác neprimerane dlho a vzhľadom na uvedené skutočnosti preto nepriznal žalobcovi náhradu nákladov za prenájom náhradného vozidla v rozsahu uplatnenom žalobcom. Žalovaný upozorňuje aj na to, že zo Zmluvy o nájme č. 974/2023 zo dňa 31.07.2023 uzatvorenej medzi žalobcom a poškodenou explicitne vyplýva, že doba nájmu náhradného vozidla už pri jej uzatvorení dňa 31.07.2023 bola dopredu určená na obdobie od 31.07.2023 do 04.09.2023. Žalovaný tak v zmysle vyššie uvedeného spochybňuje aj skutočnosť, že žalobca a poškodená mohli už v čase uzatvorenia nájmovej zmluvy presne vedieť časový úsek, v ktorom sa oprava poškodeného vozidla bude vykonávať, t.j. že v tomto prípade bude oprava poškodeného vozidla trvať v celkovom rozsahu 36 dní. K vyššie uvedenému poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline zo dňa 22.06.2023, sp.zn. 14Cob/93/2022. Žalovaný osobitne taktiež poukazuje aj na to, že medzi škodovou udalosťou zo dňa 17.07.2023 a nákladmi na náhradné vozidlo, ktoré

mali byť poškodenou vynaložené v žalovaným rozporovanom období od 01.09.2022 do 04.09.2023, neexistuje príčinná súvislosť. Požiadavku existencie príčinnej súvislosti medzi škodovou udalosťou a nákladmi na prenájom náhradného vozidla vyslovil napr. aj Krajský súd v Žiline v jeho rozsudku zo dňa 22.03.2022, so sp.zn. 7Co/187/2022. Žalovaný je toho názoru, že okamih kedy sa poškodené vozidlo v dôsledku vykonanej opravy stane opätovne prevádzkyschopné možno považovať práve za jednu z iných, na konaní škodcu nezávislých objektívnych skutočností, ktorá má za následok, že medzi konaním škodcu a nákladmi na prenájom náhradného vozidla po tom, čo sa poškodené vozidlo v dôsledku vykonanej opravy stalo opätovne prevádzkyschopné, neexistuje príčinná súvislosť. Inak povedané, žalovaný má za to, že medzi konaním škodcu a vznikom škody na strane poškodeného v podobe nákladov na prenájom náhradného vozidla existuje príčinná súvislosť (resp. prepojený reťazec postupne nastupujúcich príčin a následkov vo vzťahu k vzniku škody) len do okamihu, kedy je zavŕšená oprava poškodeného vozidla, t.j. do okamihu, kedy sa poškodené vozidlo stane opätovne prevádzkyschopné. Podľa názoru žalovaného taktiež v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou nie sú také náklady na prenájom náhradného vozidla, ktoré boli vynaložené z dôvodu, že poškodené vozidlo sa nachádzalo v príslušnom autoservise neprimerane dlhú dobu z dôvodu existencie objektívnych skutočností na strane príslušného autoservisu ako je napr. čakanie na dodanie náhradných dielov, aktuálna vyťaženosť autoservisu a pod. Pokiaľ ide o prevádzkové náklady uviedol, že v zmysle jeho Oznamenia o poistnom plnení zo dňa 21.09.2023 nebolo poškodenému priznané ani poistné plnenie vo výške 80,49 eur z titulu zníženia opotrebenia rozdielu technických hodnôt pred najazdením km TH1 apo najazdení 1081 km TH2 ako ani poistné plnenie vo výške 10,81 eur z titulu zníženia 0,01eur/za 1 km. Žalovaný v súvislosti s vyššie uvedeným poukazuje na § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sa uhradza skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk) a poukazuje napr. aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20.04.2021, so sp.zn. 14Co/35/2018. Žalovaný je ako poisťovateľ povinný uhradiť poškodenému resp. jeho právnomu nástupcovi len skutočnú škodu, ktorá spočíva v majetkových hodnotách (peniazoch), ktoré je potrebné vynaložiť na opravu poškodeného vozidla. Z uvedeného dôvodu preto bolo v tomto prípade potrebné zohľadniť aj regulárne odpočítané opotrebenie, t.j. rozdiel technických hodnôt poškodeného vozidla pred a po najazdení príslušného počtu km a paušálne opotrebenie, o ktoré boli pri najazdenom počte kilometrov so zapožičaním vozidlom ušetrené vlastné motorové vozidlo poškodeného. V súvislosti s uplatnením úrokov z omeškania žalovaný poukázal na to, že ústavný súd v žalobcom spomínanom náleze III. ÚS 309/2020 okrem iného na záver aj uviedol, že „V súlade s tým potom konsolidovaná smernica v čl. 22 vyžaduje, aby štáty zaviedli povinnosť poisťovne alebo jej likvidačného zástupcu do troch mesiacov reagovať na žiadosť poškodeného o náhradu škody, ktorá má byť podporená primeranými, účinnými a systematickými finančnými alebo im rovnocennými sankciami. Zároveň smernica výslovne vyžaduje, aby sa zabezpečilo, že poškodenej osobe budú vyplatené aj úroky. Je preto potrebné vec právne posúdiť aj v týchto súvislostiach, čo dovolací súd dosiaľ neučinil. Vzhľadom na vzťah medzi najvyšším súdom a ústavným súdom vyriešenie položených otázok nateraz ústavný súd prenecháva najvyššiemu súdu, keď však ústavný súd od najvyššieho súdu očakáva, že najvyšší súd domyslí uvedené dôsledky a sťažovateľovi poskytne konkrétnu odpoveď, ktorá navyše povedie k správnej interpretácii a aplikácii dotknutých ustanovení zákona, čím sa zároveň zabezpečí aj plný effet utile smernice.“ Poznámeneal, že vyššie citovaný nálež ústavného súdu, na ktorý sa odvoláva aj žalobca, evokuje, že ústavný súd ponechal definitívne posúdenie otázky, od kedy má poškodený nárok na úroky z omeškania z nevyplatenej časti poistného plnenia na Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“), pričom ústavný súd zároveň vyslovil požiadavku, že najvyšší súd je pri posúdení tejto otázky povinný postupovať tak, aby bol zabezpečený plný effet utile smernice. Žalovaný ďalej považuje v súvislosti s úrokmi z omeškania uplatnenými žalobcom za podstatné poukázať aj na právny názor Krajského súdu v Bratislave, vyslovený v rozsudku zo dňa 09.02.2023, sp.zn. 4Cob/117/2021.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 12.06.2024 rozšíril svoju procesnú obranu v konaní aj o námietku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Žalovaný v tomto smere poukazuje v prvom rade na to, že žalobca v jeho replike tvrdí, že skutočnou škodou je vyplatené nájomné za prenajaté náhradné vozidlo, no z listinných dôkazov doložených žalobcom žiadnym spôsobom nevyplýva, že zo strany poškodeného došlo k úhrade faktúry za prenájom náhradného vozidla č. 11242023 zo dňa 04.09.2023. Žalovaný má teda za to, že žalobca v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal, že zo strany poškodeného aj došlo ku skutočnému (reálnemu) vynaloženiu peňažných prostriedkov za prenájom náhradného vozidla, a teda k vzniku nároku poškodeného voči žalovanému ako poisťovateľovi na náhradu nákladov za prenájom náhradného vozidla podľa § 4 ods. 2 písm. b) a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj ako „zákon o PZP“) v spojení s § 442 ods. 1 Občianskeho

zákonníka. Žalovaný ďalej v tejto súvislosti poukazuje na to, že žalobca v bode 4. jeho žaloby tvrdí, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023 (ďalej aj ako „zmluva o postúpení pohľadávky“) malo dôjsť k postúpeniu budúcej pohľadávky poškodeného voči žalovanému titulom jeho nároku na náhradu účelne vynaložených nákladov na nájom náhradného vozidla na žalobcu. Má za to, že už len táto argumentácia žalobcu je sama o sebe rozporuplná a nezmyselná, nakoľko žalovanému nie je zrejmé, ako je vôbec možné postúpiť nárok poškodeného na náhradu účelne vynaložených nákladov, ktoré v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky zo strany poškodeného ani skutočne (reálne) vôbec vynaložené neboli. V tejto súvislosti poukazuje aj na to, že rovnako tak aj v bode 1. zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023, ako aj v oznámení o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023 sa uvádza, že poškodený má mať voči žalovanému nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla, no žalobca v konaní žiadaným spôsobom nepreukázal, že zo strany poškodeného došlo ku skutočnému (reálnemu) vynaloženiu nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla (t.j. nebola preukázaná úhrada faktúry za prenájom náhradného vozidla č. 11242023 zo dňa 04.09.2023 zo strany poškodeného). V zmysle právnej úpravy je teda zrejmé, že na to, aby poškodenému voči žalovanému vôbec vznikol zákonný nárok na náhradu nákladov za prenájom náhradného vozidla je nevyhnutné, aby zo strany poškodeného došlo k reálnemu vynaloženiu nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla, t.j. je nevyhnutné preukázať ujmu v majetkovej sfére poškodeného v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla. Ešte bližšie poukazuje aj na to, že zákonné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je z hľadiska jeho podstaty poistením zodpovednosti za škody, ktorého všeobecná úprava je obsiahnutá v § 822 a nasl. Občianskeho zákonníka a ktorého podstata spočíva v tom, že žalovaný plní poškodenému z titulu existencie jeho záväzku vyplývajúceho mu z poisťovnej zmluvy uzatvorenej medzi žalovaným a škodcom (t.j. žalovaný poškodenému primárne plní z titulu existencie jeho záväzku voči škodcovi ako klientovi žalovaného), pričom podľa § 823 Občianskeho zákonníka samotný poškodený voči poisťovateľovi vo všeobecnosti právo na náhradu škody priamo nemá, ak osobitné predpisy neustanovujú inak. V prípade povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sú však podmienky, za ktorých sa môže aj poškodený domáhať nároku na náhradu škody priamo voči poisťovateľovi osobitne stanovené v § 4 ods. 2 písm. b) a ust. § 15 ods. 1 zákona o PZP, pričom tieto ustanovenia treba samozrejme vykladať aj v súlade so zásadou náhrady skutočnej škody vyjadrenej v § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na to, aby teda poškodenému vznikol podľa hmotného práva v súvislosti s nájmom náhradného vozidla nárok na náhradu škody priamo aj voči žalovanému ako poisťovateľovi je potrebné, aby poškodený žalovanému ako poisťovateľovi preukázal vznik reálnej ujmy v jeho majetkovej sfére v súvislosti s nákladmi na prenájom náhradného vozidla (t.j. úhradu faktúry za prenájom náhradného vozidla). Aktívna vecná legitímácia je teda objektívna kategória vyplývajúca z hmotného práva, pričom v prípade ak samotný primárny subjekt (poškodený) v zmysle hmotného práva nikdy nesplnil podmienky na to, aby mu priamo voči žalovanému ako poisťovateľovi vzniklo právo na náhradu škody z titulu prenájmu náhradného vozidla, tak predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023 bolo postúpenie neexistujúcej pohľadávky poškodeného, t.j. nemožné plnenie podľa § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný poukazuje na to, že samotný inštitút započítania je upravený v § 580 a § 581 Občianskeho zákonníka, ktoré sa z hľadiska systematického členenia noriem Občianskeho zákonníka nachádzajú v šiestom oddieli s názvom „Zánik záväzkov“. Inštitút započítania je teda napr. popri splnení dlhu, ktoré je upravené v § 559 a nasl. Občianskeho zákonníka jeden zo spôsobov, resp. jedna z foriem zániku záväzkov. Spôsob zániku záväzku započítaním nemožno v žiadnom prípade stotožňovať so spôsobom zániku záväzku splnením a samotnú dohodu o započítaní obsiahnutú v bode 5. zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023 nemožno považovať za dohodu o spôsobe úhrady faktúry za nájom č. 11242023 zo dňa 04.09.2023 poškodeným, či za dohodu o spôsobe úhrady odplaty za postúpenie pohľadávky žalobcom, ale možno ju považovať len za dohodu o zániku záväzku na zaplatenie faktúry za nájom č. 11242023 zo dňa 04.09.2023 a zániku záväzku na úhradu za postúpenie pohľadávky iným spôsobom ako splnením (obdobný názor zaujal v skutkovo odlišnej veci napr. aj NS SR v jeho rozhodnutí zo dňa 23.08.2023, sp.zn. 40bdo/30/2022). Má teda za to, že už len zo samotného doslovného znenia § 580 Občianskeho zákonníka výslovne vyplýva, že vzájomným započítaním započítavané pohľadávky (a im zodpovedajúce záväzky) bez ďalšieho zanikajú, a v žiadnom prípade tu nedochádza k žiadnemu splneniu resp. k úhrade peňažného dlhu. Už len zo samotnej podstaty veci, že započítanie predstavuje jednu z foriem zániku nesplnených záväzkov (t.j. záväzkov, ktoré nezankli tým najprirodzenejším spôsobom - splnením) absolútne vylúčené, aby pri započítaní dochádzalo k akémukoľvek splneniu dlhu resp. k úhrade peňažnej pohľadávky. Totiž v opačnom prípade, ak by sme akceptovali, že započítanie vzájomných pohľadávok = splnenie dlhu, tak samotný inštitút započítania by sa podľa názoru žalovaného stal nadbytočným, resp. obsolentným a stal

by sa tak v zásade aj nerozlišiteľným od zániku záväzku splnením podľa § 559 a nasl. Občianskeho zákonníka. Nakoľko nesplnený záväzok poškodeného voči žalobcovi vyplývajúci z faktúry č. 11242023 zo dňa 04.09.2023 teda zanikol na základe vzájomného započítania pohľadávok, t.j. iným spôsobom ako splnením resp. reálnym poskytnutím finančných prostriedkov zo strany poškodeného, tak má za to, že uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky nedošlo v žiadnom prípade k úhrade faktúry za prenájom náhradného vozidla zo strany poškodeného a k vzniku škody na strane poškodeného. Žalovaný na podporu jeho argumentácie týkajúcej sa toho, že vzájomným započítaním malo dôjsť k zániku nesplneného záväzku poškodeného voči žalobcovi vyplývajúceho z faktúry za nájom č. 11242023 zo dňa 04.09.2023, a teda že týmto vzájomným započítaním pohľadávok v žiadnom prípade nedošlo k žiadnej úhrade faktúry za prenájom náhradného vozidla č. 11242023 zo dňa 04.09.2023 zo strany poškodeného, poukazuje napr. aj na argumentáciu NS SR vyslovenú v rozhodnutí zo dňa 19.08.2023, sp.zn. 5 MOBdo 5/2012, ktorý v tomto rozhodnutí v súvislosti so započítaním okrem iného aj uviedol, že rozhodujúcim pri započítaní pohľadávok je okamžik, kedy sa pohľadávky spôsobilé na započítanie stretli. K zániku pohľadávok dochádza bez ďalšieho a nie je možné súdnym rozhodnutím priznať takto zaniknutú pohľadávku. Ďalej poukázal na to, že aj v odbornej literatúre sa v súvislosti s rozlišovaním medzi spôsobom zániku záväzkov započítaním a spôsobom zániku záväzkov splnením možno stretnúť s názorom, že započítanie pohľadávok nemožno považovať, ako sa to často deje, za nejaký iný spôsob alebo formu splnenia dlhu, ale za spôsob zániku nesplneného záväzku, pri ktorom naopak dvojité plnenie odpadá (povinnosť plniť zaniká), a preto právnu úpravu splnenia dlhu (záväzku) nemožno analogicky použiť na započítanie pohľadávok. (Fekete, I.: Občiansky zákonník 1. Veľký komentár, Bratislava: Eurokódex 2011, s. 1273). Nakoľko teda poškodená faktúra za prenájom náhradného vozidla č. 11242023 zo dňa 04.09.2023 žalobcovi reálne nikdy neuhradila a jej nesplnený záväzok vyplývajúci z tejto faktúry za prenájom náhradného vozidla č. 11242023 zo dňa 04.09.2023 mal teda zaniknúť na základe vzájomného započítania pohľadávok v zmysle bodu 5. zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023, tak bola touto zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023 postupovaná neexistujúca pohľadávka poškodeného a predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023 bolo nemožné plnenie v zmysle § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Považuje za nesprávnu a irelevantnú aj judikatúru krajských súdov, na ktorú žalobca poukazuje, a ktorá prakticky spôsob zániku záväzkov započítaním stotožňuje so spôsobom zániku záväzkov splnením. Uviedol, že NS SR v rozsudku zo dňa 23.08.2023, sp.zn. 40Bdo/30/2022 jasne odlišil spôsob zániku záväzkov započítaním od spôsobu zániku záväzkov splnením. Výklad príslušných noriem Občianskeho zákonníka upravujúcich inštitút započítania, nachádzajúci sa v judikatúre krajských súdov uvádzanej žalobcom, v zmysle ktorého možno započítanie považovať za akýsi spôsob úhrady faktúry za prenájom náhradného vozidla, sa podľa názoru žalovaného natoľko odchyľuje od znenia príslušných noriem Občianskeho zákonníka upravujúcich inštitút započítania, že tým dochádza k popretiu účelu a významu samotného inštitútu započítania, v príčinnej súvislosti s čím dochádza aj z dlhodobého hľadiska k porušovaniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj ako „ústava“) a článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj ako „dohovor“), ako aj k porušovaniu základného práva žalovaného vlastníť majetok podľa článku 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku v zmysle Dodatkového protokolu č. 1 k dohovoru. Má za to, že takýto výklad noriem Občianskeho zákonníka upravujúcich inštitút započítania je aj v rozpore so zásadou náhrady skutočnej škody vyjadrenej v § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka a celkovo narúša systematiku noriem Občianskeho zákonníka nachádzajúcich sa v jeho šiestom oddieli s názvom „Zánik záväzkov“. Žalovaný poukázal i na to, že aktívna vecná legitímácia je objektívna kategória vyplývajúca z hmotného práva a skutočnosť, že žalovaný dobrovoľne z titulu existencie jeho záväzku voči škodcovi (ako klientovi žalovaného) vyplývajúceho mu z príslušnej zmluvy o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla čiastočne plnil na základe žiadosti poškodenej uvedenej v Oznámení o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023 na účet žalobcu, je z hľadiska či je alebo nie je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu úplne bezvýznamná a irelevantná. Podotýka, že nie je ani úlohou odborných pracovníkov žalovaného, ktorý vykonávajú likvidáciu poisťných udalostí skúmať dokumentáciu, ktorá im je predložená za účelom likvidácie poisťných udalostí z toho hľadiska, či žalobca je v zmysle hmotného práva oprávnený uplatňovať daný nárok v prípadnom súdnom konaní. Uviedol, že žalobca sa v jeho podaniach síce odvoláva na zásadu náhrady skutočnej škody, avšak z listinných dôkazov doložených žalobcom nevyplýva žiadna skutočná (reálna) škoda, ktorá mala poškodenej v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vzniknúť. Uviedol, že základným účelom zákona o PZP je zabezpečiť odškodnenie poškodených, ktorým v súvislosti s dopravnou nehodou vznikla skutočná (reálna) škoda, a to predovšetkým v podobe poškodenia motorového vozidla, a prípadne aj v podobe skutočne (reálne) vynaložených nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla a nie

„preplácanie“ neuhradených faktúr za prenájom náhradných vozidiel obchodným spoločnostiam akou je aj žalobca.

5. Žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 04.07.2024 uviedol, že aktívna vecná legitímácia žalobcu v spore o zaplatenie nákladov za prenájom náhradného vozidla poškodeným po dobu zotrvania jeho vozidla v autoservise z dôvodu škodovej udalosti zapríčinennej poisťencom žalovaného bola ustálená vo viacerých súdnych sporoch aj so žalovaným, na ktoré poukázal. V prejednávanej veci došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu nároku na úhradu fakturovaného nájomného a nároku na zaplatenie odplaty za postúpenie. Nadobudnutím takto postúpenej pohľadávky sa žalobca stal aktívne vecne legitímovaným subjektom na jej uplatnenie a je daná jeho aktívna vecná legitímácia v predmetnom spore. Započítaním predmetných pohľadávok nedošlo, ako tvrdí žalovaný, k zániku pohľadávky, ktorú už nemožno voči žalovanému vymáhať. Započítaním, rovnako ako splnením, dochádza k zániku záväzku, v tomto prípade, k zániku záväzku na zaplatenie nájomného za náhradné vozidlo žalobcovi, súčasne však vzniká pohľadávka voči žalovanému ako poisťovateľovi škodcu na náhradu škody titulom vzniku nákladov na nájom náhradného vozidla po dobu zotrvania opravovaného vozidla poškodeného v autoservise. Žalobca poukázal i na to, že NS SR v uznesení zo dňa 23.08.2023, sp.zn. 4Obdo/30/2022 posudzoval dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok ako samostatný právny úkon pre účely posúdenia odporovateľnosti. Išlo o absolútne odlišný predmet sporu od sporu vedeného medzi žalobcom a žalovaným, jeho závery nie je možné chápať v zmysle, aký im dáva žalovaný. Žalovaný v podstate tvrdí, že na to, aby žalobca mohol voči nemu uplatňovať nárok na náhradu škody vzniknutej titulom nákladov na nájom náhradného vozidla, musel by poškodený najskôr realizovať úhradu faktúry za nájom náhradného vozidla v prospech žalobcu a tento by následne mohol nadobudnúť postúpením pohľadávku na náhradu škody, za ktorú zodpovedá poisťenec žalovaného, voči žalovanému. Súčasne dokonca tvrdí, že dohodou o započítaní vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky žalobcu na zaplatenie nájomného za náhradného vozidlo a pohľadávky poškodeného na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky, predmetné pohľadávky zanikli, čo v zmysle úvah žalovaného zrejme vedie k tomu, že nárok poškodeného na náhradu škody titulom nákladov na náhradné vozidlo nevznikol, resp. nemohol vzniknúť, a tak nemohlo dôjsť ani k postúpeniu pohľadávky na žalobcu. Uvedené úvahy žalovaného nemôžu obstáť. Splnenie záväzku je jedným zo spôsobov jeho zániku, rovnako ako započítanie. V zmysle argumentácie žalovaného by potom aj splnenie záväzku, resp. zaplatenie faktúry v prospech žalobcu, znamenalo zánik záväzku, a teda nemožnosť postúpenia pohľadávky na žalobcu. Inštitút započítania, ako jeden zo spôsobov zániku záväzkov, umožňuje, aby subjekty, ktoré sú vzájomnými dlžníkmi, zbytočne nere realizovali úhradu jeden druhému, čo si možno pri platbe v hotovosti predstaviť ako odovzdanie určitého obnosu peňazí jednému subjektu a vrátenie tohto obnosu peňazí späť platiacemu subjektu. Žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 25.02.2021, sp.zn. 9Co/5/2021 i na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.01.2018, sp.zn. 3Cob/220/2017. Uviedol, že započítanie je teda nutné chápať ako ekvivalent platby. Pokiaľ teda došlo k započítaniu, išlo v podstate o úhradu vzájomných pohľadávok. Na žalobcu tak bola platne postúpená pohľadávka poškodeného na úhradu nákladov na nájom náhradného vozidla, ktoré vznikli v dôsledku škodovej udalosti zapríčinennej poisťencom žalovaného a žalobca je oprávnený túto uplatňovať priamo voči poisťovni, t.j. žalovanému, ktorý je tak v spore pasívne vecne legitímovaný s poukazom na § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. Podotkol, že požiadavku žalovaného na úhradu faktúry za nájom náhradného vozidla zo strany poškodeného nemožno považovať za dôvodnú, keď by v prípade tejto faktúry mohol byť aplikovaný rovnaký režim, ako v prípade faktúry za opravu vozidla, t.j. žalovaný by poisťné plnenie neposkytol poškodenému titulom preplatenia uhradenej faktúry, ale priamo by hradil na faktúru v prospech autopožičovne, t.j. žalobcu. Vzťah autoservisu a poisťovne je v podstate vzťahom poukazníka a poukazanca podľa § 535 Občianskeho zákonníka. Žalobca ďalej uviedol, že nepovažuje za opodstatnenú obranu žalovaného založenú na tvrdení, že konal správne, ak uhradil poškodenému náklady za nájom náhradného vozidla za obdobie 16 dní trvania prenájmu, pretože túto stanovil svojvoľne, ako sám žalovaný uvádza na základe technologických postupov udávaných výrobcom, čas na objednanie náhradných dielov, čas potrebný na presun vozidla medzi jednotlivými pracoviskami, ako aj čas súvisiaci s prestojmi zo strany žalovaného, a to všetko bez zohľadnenia konkrétnej situácie v zmluvnom autoservise a skutočnosti, že poškodená bola vylúčená z možnosti užívania jej vozidla po celú dobu jeho zotrvania v autoservise v dôsledku dopravnej nehody zapríčinennej poisťencom žalovaného. Má za to, že zotrvanie opravovaného vozidla poškodeného v autoservise po celú dobu trvania nájmu náhradného vozidla bolo dôvodné, poškodená nemala možnosť opravované vozidlo reálne užívať, čo nevyhnutne a účelne viedlo k nájmu náhradného vozidla. Poisťovňa v čase likvidácie poisťnej udalosti nevytkla autoservisu neprimerané

trvanie opravy a jej trvanie pripisuje na ťarchu právneho predchodcu žalobcu, ktorý ho nemohol nijakým spôsobom ovplyvniť, preto je absolútne účelové spochybňovanie trvania opravy zo strany poisťovne. Poškodená je od momentu odovzdania svojho poškodeného motorového vozidla autoservisu zbavená akejkolvek možnosti s ním disponovať, pokiaľ mu ho autoservis nevydá. Je nelogické a absurdné, aby žalobca ex post po ukončení nájmu náhradného vozidla preukazoval okrem účelu náhradného vozidla užívaného po dobu zotrvania opravovaného vozidla poškodenej v autoservise aj na samotnú dobu, po ktorú bolo vozidlo poškodenej opravované, t.j. konkrétny čas, po ktorý autoservis vykonával práce na vozidle poškodenej. Nedôvodnosť obrany žalovaného potvrdzujú i viaceré právoplatné rozhodnutia súdov v obdobných sporoch, v ktorých súdy odmietli pričítať poškodenému „nečinnosť“ autoservisu alebo vykonávať dokazovanie ohľadom samotnej dĺžky opravy, keď rozhodná pre posúdenie uplatneného nároku na náhradu nákladov za prenájom náhradného vozidla bola výhradne doba, po ktorú nemohol poškodený užívať svoje opravované vozidlo nachádzajúce sa v autoservise. Poisťovňa, t.j. žalovaný, je totiž subjektom, ktorý znáša náklady spojené s opravou vozidla poškodeného a pokiaľ je autoservis vykonávajúci jeho opravu jej zmluvným partnerom, zodpovedá sa poisťovni, ktorá ak v plnej výške poskytne poistné plnenie titulom nákladov na opravu vozidla poškodeného, nemožno mať žiadne pochybnosti o správnosti postupu autoservisu pri vykonávaní opravy vozidla poškodeného. Vybavením predmetnej poistnej udalosti vydaním krycieho listu alebo poskytnutím poistného plnenia dochádza k ukončeniu nájmu náhradného vozidla, a to k prvému objektívnemu dňu, kedy poškodený môže svoje opravené vozidlo prevziať z autoservisu. Je toho názoru, že pokiaľ žalovaný nesúhlasí so zvoleným postupom pri oprave, či konečnou dĺžkou opravy, neprimeranosť jej trvania alebo údajná nečinnosť a prieťahy autoservisu mali byť z jeho strany zohľadnené a namietané priamo voči autoservisu ako zmluvnému partnerovi a nie následne v rámci uplatneného nároku poškodeného. Žalovaný si sám protirečí a spochybňuje svoj vlastný postup, keď ohľadom dĺžky trvania vykonávanej opravy nemal nijaké námietky, pričom fakturovanú čiastku autoservisu uhradil a postup autoservisu namieta až v súvislosti s nákladmi na nájom náhradného vozidla. V tejto súvislosti poukazuje na závery konštatované v rozhodnutí KS v Žiline zo dňa 25.07.2019, sp.zn. 14Cob/55/2019 a obdobne v rozhodnutí zo dňa 12.12.2018, sp.zn. 13Cob/116/2018, v zmysle ktorého dobu opravy poškodeného motorového vozidla bolo zrejmé, že poškodený nemal možnosť ovplyvniť, preto ani v tomto smere doba prenájmu náhradného motorového vozidla nebola situáciou, že by tu nebola daná nutnosť a účelnosť vynaložených nákladov so zabezpečením náhradného motorového vozidla z titulu vzniknutej poistnej udalosti ako škodovej udalosti. Čo sa týka ukončenia opravy a vydania opraveného vozidla poškodenému, poukazuje na to, že až poskytnutím peňažného plnenia, ktoré zo sféry vplyvu poisťovne prejde do sféry vplyvu poškodeného, resp. autoservisu, je škoda na poškodenom vozidle reparovaná, pretože samotným vystavením faktúry za opravu vozidla poškodený ešte nemá okamžitú možnosť prevziať si svoje vozidlo a vrátiť tak náhradné vozidlo. Poškodený si mohol svoje opravované vozidlo vyzdvihnúť až po doručení tzv. krycieho listu zo strany žalovaného, resp. po úhrade poistného plnenia žalovaným, v závislosti od toho, ktorá z týchto skutočností nastane skôr. Predmetný krycí list slúži ako náhrada za úhradu faktúry za opravu poškodeného motorového vozidla. Autoservis mal až po ukončení šetrenia poistnej udalosti žalovaným a po doručení predmetného krycieho listu istotu, že mu bude poskytnutá úhrada za opravu od žalovaného, a preto okamžite po doručení krycieho listu bola poškodená informovaná o možnosti prevzatia opraveného vozidla, a toto si poškodená dňa 04.09.2023 vyzdvihla. Opravené vozidlo bolo vydané poškodenej v prvý objektívny deň pre prevzatie opraveného vozidla z autoservisu, a to s poukazom na § 122 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého lehota určená podľa dní sa začína dňom, ktorý nasleduje po udalosti, ktorá je rozhodujúca pre jej začiatok, t.j. v prvý pracovný deň nasledujúci po doručení krycieho listu zo strany žalovaného. Možnosť prevzatia vozidla ku dňu doručenia krycieho listu, t.j. subjektívne hľadisko, vzhľadom na odstup času od predmetnej udalosti, nie je dôvodné skúmať, ani preukazovať, objektívne však bol a poškodená oprávnená/povinná prevziať svoje opravené vozidlo z autoservisu najskôr v prvý pracovný deň po doručení krycieho listu, t.j. dňa 04.09.2023, kedy jej začala plynúť lehota na prevzatie opraveného vozidla. Trvanie nájmu náhradného vozidla v predmetnej veci do dňa prevzatia opraveného vozidla, a to v prvý deň začiatku plynutia lehoty na jeho prevzatie, je tak nutné považovať za účelné a v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou zapríčinenou poistencom žalovaného. Poukazuje na to, že v prípade vykonávania opráv motorových vozidiel v dôsledku poistných udalostí autoservis neinformuje poškodeného o tom, že bola vystavená faktúra za opravu motorového vozidla, túto zasiela rovno poisťovni, pričom nevydá poškodenému opravené motorové vozidlo až do momentu zaplatenia fakturovanej ceny opravy poškodeného motorového vozidla, resp. poskytnutia poistného plnenia poisťovňou alebo krycieho listu zo strany poisťovne. Poškodená žiadnym spôsobom neprispela k navýšeniu nákladov zapožičania náhradného motorového vozidla a nie je možné od nej spravodlivo požadovať, aby ako účastníčka škodovej udalosti, ktorú nezavinila, disponovala finančnými

prostriedkami na vyplatenie nákladov opravy autoservisu len za účelom, aby skrátila dobu zapožičania náhradného motorového vozidla. Dôvod užívania náhradného vozidla odpadá až ku dňu vydania opraveného vozidla poškodenému, pretože k predmetnému dňu sa opravené vozidlo dostáva do dispozície poškodeného, čo zodpovedá aj právnomu názoru vyslovenému v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.02.2023, sp.zn. III. ÚS 602/2022-34 (ďalej len „Nález ÚS SR“). Práve v predmetnom Náleze sa ÚS SR z právneho hľadiska zaoberal účelom používania náhradného vozidla v prípade, ak došlo k totálnej škode na vozidle poškodeného, ako aj v prípade čiastočnej škody, ktorá sa odstraňuje opravou v autoservise. ÚS SR vo vzťahu k dôvodnosti a účelnosti trvania nájmu náhradného vozidla vo vyššie uvedenom Náleze ÚS SR vyslovil stotožňujúci sa názor s názorom odvolacieho súdu, v zmysle ktorého v prípade čiastočnej škody účelnosť nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla zaniká momentom, keď došlo k ukončeniu opravy havarovaného vozidla, de facto vtedy, keď sa opravené vozidlo dostane do dispozičnej sféry poškodeného na ďalšie používanie. Súčasne ÚS SR definoval, že účelom náhradného motorového vozidla je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodeného, až do momentu, keď môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo. V týchto prípadoch výška škody nekorešponduje iba rozsahu zničeného vozidla, ale aj primeraným nákladom, ktoré poškodený vynaložil s cieľom eliminovať škodový následok. Vzhľadom na uvedené je nutné konštatovať, že nepriznanie uplatneného nároku žalobcovi tak, ako navrhuje a odôvodňuje žalovaný, by predstavovalo porušenie zásady „neminem laedere“ - nikoho nepoškodzovať, na zachovanie ktorej žalobca apeluje. Deň ukončenia opravy nemožno považovať za rozhodujúci deň, ku ktorému by mal poškodený ukončiť nájom náhradného vozidla, ak nemá objektívnu možnosť opravené vozidlo týmto dňom užívať. Táto nastáva až momentom vydania opraveného vozidla autoservisom poškodenému, ku ktorému autoservis pristupuje v čase, keď má aspoň deklarované krytie nákladov na vykonanú opravu zo strany poisťovne prostredníctvom krycieho listu. Moment vydania opraveného vozidla poškodenému tak závisí od konania poisťovne, preto je podľa názoru žalobcu daný ním uplatnený nárok voči žalovanému na náhradu nákladov za prenájom náhradného vozidla po dobu zotrvania opravovaného vozidla poškodeného v autoservise. Má za to, že nie je dôvodné skúmať účelnosť a nevyhnutnosť užívania náhradného vozidla nad rámec účelu náhradného vozidla definovaného Nálezom ÚS SR. Zotrvanie motorového vozidla poškodeného v autoservise je priamym a bezprostredným následkom konania poistenca žalovaného, poškodený nemá žiaden dosah na trvanie opravy motorového vozidla, či na doručenie krycieho listu zo strany poisťovne. Užívanie opraveného motorového vozidla mu umožňuje autorizovaný autoservis, ktorý je zmluvným partnerom poisťovne (žalovaného), až keď sú mu nahradené náklady spojené s vykonanou opravou motorového vozidla, na ktorých úhradu je zaviazaná poisťovňa. Náhrada nákladov spojených s opravou poškodeného vozidla, resp. vystavenie krycieho listu, je povinnosťou poisťovne. Vyššie uvedené žalobca opiera aj o závery Krajského súdu v Bratislave vyslovené v rozsudkoch zo dňa 24.11.2021 pod sp.zn. 3Cob/202/2020-217, zo dňa 18.10.2023 pod sp.zn. 3Cob/86/2023-145 a zo dňa 15.11.2023 pod sp.zn. 3Cob/94/2023, ktoré rešpektujú účel náhradného vozidla a práva poškodeného, ktorý proti svojej vôli nemôže užívať svoje opravované vozidlo poškodené poistencom poisťovne, aby na ňom bola vykonaná oprava zaisťujúca jeho prevádzkyschopnosť. Je potrebné považovať za účelnú dobu nájmu náhradného vozidla od momentu, kedy bolo vozidlo prijaté do opravy až do momentu jeho vydania poškodenému, a to za predpokladu, že dobu nájmu úmyselne alebo z nebanlivosti poškodený nepredĺžil svojim úmyselným konaním alebo nebanlivosťou. Čakanie na krycí list tak spadá do sledu udalostí spojených so škodovou udalosťou, ktoré vymedzujú obdobie nároku poškodeného na náhradu nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla po dobu vykonávania opravy jeho motorového vozidla. V prejednávanej veci nebolo preukázané, že by doba zotrvania opravovaného vozidla v autoservise bola pričítateľná poškodenému, práve naopak, doba zotrvania vozidla v autoservise a nutnosť užívania náhradného vozidla súvisí výhradne so vznikom dopravnej nehody zapríčinennej poistencom žalovaného a jeho zodpovednosťou za náhradu škody, ktorá nahlásením poistnej udalosti prešla na poisťovňu. Žalobca upriamuje pozornosť aj na závery Krajského súdu v Žiline vyslovené v rozsudku zo dňa 26.01.2023, sp.zn. 14Cob/89/2022, ktoré rovnako ako už vyššie citované závery Krajského súdu v Bratislave vyvracajú úvahy a konštatovania žalovaného ohľadom odstránenia príčiny vzniku škody opravou poškodeného vozidla. Z predmetného rozhodnutia Krajského súdu v Žiline vyplýva, že pri posudzovaní účelnosti prenájmu motorového vozidla aj v kontexte celkovej dĺžky tohto nájmu je potrebné vychádzať predovšetkým zo skúmania reálnej možnosti poškodeného užívať svoje motorové vozidlo. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by poškodený akýmkoľvek spôsobom mal možnosť dobu opravy svojho poškodeného motorového vozidla ovplyvniť, a preto sa nemôže jednáť o okolnosť, ktorá by prípadne vylučovala nutnosť a účelnosť nákladov vynaložených na zabezpečenie náhradného motorového vozidla. Nie je namieste nepriaznivost' stavu, do ktorého sa poškodený dostal z dôvodu

protiprávneho konania klienta žalovaného, umocňovať neprímeraným zaťažovaním poškodeného v tom, aby bol nútený sám zo svojich finančných prostriedkov uhrádzať náklady spojené s opravou jeho poškodeného motorového vozidla. Od poškodeného, ktorý situáciu súvisiacu s poškodením jeho motorového vozidla klientom žalovaného sám nezavinil, nie je možné spravodlivo žiadať, aby si z vlastných finančných prostriedkov uhradil náklady spojené s opravou jeho poškodeného motorového vozidla. Poškodený pritom bezodkladne po tom, ako si mohol vozidlo zo servisu prevziať, vozidlo zo servisu vyzdvihol a náhradné vozidlo vrátil žalobcovi. Krajský súd považoval za relevantnú skutočnosť, že vozidlo sa do 08.01.2021 nachádzalo v servise, a teda až do tohto dňa poškodený svoje motorové vozidlo nemohol využívať. Skutočnou škodou v tomto prípade je nájomné za prenajaté náhradné motorové vozidlo, za celú dobu, po ktorú poškodený svoje poškodené motorové vozidlo nemohol využívať, teda až do dňa, kedy poškodenému motorové vozidlo bolo vydané autoservisom po jeho oprave. Žalobca dáva do pozornosti aj aktuálne rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, a to rozsudok zo dňa 26.03.2024, sp.zn. 11Co/88/2023 a rozsudok zo dňa 26.03.2024 sp.zn. 9Co/107/2023. V poslednom označenom rozhodnutí odvolací súd uviedol, že opodstatnenou dobou prenájmu náhradného vozidla je doba do vybavenia poisťnej udalosti v rozsahu náhrady nákladov za opravu poškodeného vozidla, pričom táto poisťná udalosť je v zmysle § 11 ods. 6 a 7 zákona č. 381/2001 Z.z. vybavená skončením šetrenia, oznámenia výšky poisťného plnenia poškodenému a poskytnutím plnenia v zákonom stanovenej lehote. Je známu obchodnou praxou, že autoservis po vykonaní opravy vydá vozidlo (len) až po zaplatení ceny opravy alebo je možné (v prípade platného PZP) požiadať poisťovňu o vydanie krycieho listu, preukazujúceho „prísľub“ poisťovne, že cenu opravy vozidla v konkrétnej výške zaplatí. Odvolací súd nesúhlasí s obranou žalovaného, že uvedené svedčí o neoprávnenom zadržovaní veci autoservisom vo vzťahu k ešte nesplatennej pohľadávke (§ 151s OZ). Uvedené podľa mienky odvolacieho súdu svedčí o danosti tzv. funkčnej synalagmy, v danom type záväzkovo-právnych vzťahov. Bolo by naivné domnievať sa, že poškodený (v pozícii spotrebiteľa) by bol schopný „vyjednať si“ výnimku z danej obchodnej praxe, t.j. odovzdanie vozidla autoservisom pred úhradou (resp. prísľubom úhrady) ceny opravy. Nemožno ani spravodlivo po poškodenom žiadať, aby si na území SR dohľadával autoservis, ktorý takéto (bežnej obchodnej praxi) zodpovedajúce dojednanie v rámci zmluvného vzťahu neuplatňuje. V tomto smere teda nemožno poškodenému ani pričítať porušenie všeobecnej prevenčnej povinnosti (§ 415 OZ), t.j. povinnosti správať sa tak, aby škoda nevznikla (v danom prípade, aby sa škoda nenavýšovala). V prejednávanej príhode nebolo preukázané, že by došlo k prerušeniu príčinnej súvislosti medzi spôsobenou dopravnou nehodou a škodou poškodeného (nákladmi za nájom náhradného vozidla v období od jeho zapožičania do doručenia krycieho listu) inou „škodovou udalosťou“, ktorú by bolo možné pričítať úmyselnému, či nedbanlivostnému konaniu poškodeného, či tretieho subjektu (napr. servisu). V danom prípade mohol škodca počítať s tým, že negatívnym dôsledkom jeho konania bude nielen škoda na vozidle, ale aj náklady za prenájom náhradného vozidla, ktoré vzniknú poškodenému, a to v rozsahu primeraného typu vozidla, miesta a času jeho zapožičania a podmienkam zodpovedajúcim obchodnej praxi v danom sektore podnikania. Škoda (t.j. aj nájom náhradného vozidla od jeho opravy do úhrady ceny opravy, resp. doručenia krycieho listu) bola pre škodcu za daných pomerov (všeobecne zaužívanej obchodnej praxe servisov) predvídateľná. Odvolací súd zdôvodňuje odklon od záverov uvedených v rozsudku Krajského súdu v Žiline, zo dňa 27.10.2021, sp.zn. 7Co/94/2021, neskorším nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 16.02.2023, sp.zn. III. ÚS 602/2022-34, v ktorom sa ústavný súd priklonil k záveru o potrebe považovať náklady za nájom náhradného vozidla za účelne vynaložené až do momentu, kedy sa opravené vozidlo dostane do dispozičnej sféry poškodeného na ďalšie použitie. Pri posudzovaní účelnosti nájmu motorového vozidla aj v kontexte celkovej dĺžky tohto nájmu je potrebné vychádzať predovšetkým zo skúmania reálnej možnosti poškodeného užívať si svoje motorové vozidlo. Podľa záverov rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 26.03.2024, sp.zn. 11Co/88/2023-112, práve inštitút povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má slúžiť na to, aby sa poškodenému čo najviac zjednodušil postup smerujúci k uplatneniu nároku na náhradu škody a k jeho uspokojeniu. V kontexte uvedeného je potrebné vnímať aj samotné zabezpečenie náhradného motorového vozidla poškodeným po dobu, po ktorú z dôvodu poškodenia jeho motorového vozidla nemôže toto vozidlo užívať. Ústavný súd SR v náleze zo dňa 16.02.2023, sp.zn. III. ÚS 602/2022 poukázal na to, že účelom náhradného motorového vozidla je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodeného, až do momentu, keď môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo. V týchto prípadoch výška škody nekorešponduje iba rozsahu zničeného vozidla, ale aj primeraným nákladom, ktoré poškodený vynaložil s cieľom eliminovať škodlivý následok. Na strane poškodeného nedochádza k zmene jeho postavenia už tým, že došlo k vykonaniu opravy jeho motorového vozidla, ale k tomuto dochádza až vtedy, keď uvedené motorové vozidlo mohol reálne užívať, t.j. dňom, kedy došlo k vydaniu krycieho listu zo strany

poisťovateľa škodcu. Odvolací súd zdôraznil, že argumentácia žalovaného prinajmenšom ignoruje existujúci stav založený poškodeným a autoservisom a svojvoľným určením termínu vydania krycieho listu prípadne úhrady objektívne oddiaľuje vydanie motorového vozidla poškodenému. Je potrebné si uvedomiť rozdielnosť postavenia žalovaného (ako poisťovateľa škodcu), ktorého si poškodený sám neurčuje, nakoľko povinnosti žalovaného vznikajú v dôsledku škodovej udalosti zavinenej škodcom (poisteným), a ktorý tým vstupuje do vzťahu s vymedzeným rozsahom práv a povinností s poškodeným „nútene“ v dôsledku vzniku poistnej udalosti (tak ako ich prezumuje zákon č. 381/2001 Z.z.) a postavenia autoservisu, ktorý vstupuje do vzťahu s poškodeným na (dobrovoľnom) zmluvnom základe (na základe voľby poškodeného), ktorý je výsledkom kontraktačného procesu s určitým obsahom. V kontexte uvedeného by potom úvaha, ktorá by rozlišovala dôvodnosť (príp. rozsah) nároku na náhradu škody súvisiacej s nájmom náhradného motorového vozidla poškodeným aj vo vzťahu k dĺžke doby medzi ukončením opravy motorového vozidla poškodeného a vydaním krycieho listu/vykonaním úhrady zo strany poisťovne výlučne v závislosti od toho, či by bol príslušný autoservis oprávnený uplatniť voči poškodenému zádržné právo, vyznela nesystematicky, nakoľko dôvodnosť nároku by bola podmienená tým, aké zmluvné podmienky by si poškodený v rámci kontraktačného procesu s autoservisom vyjednal. Akceptujúc výklad žalovaného by si potom poškodený „musel“ dojednať so servisom také zmluvné podmienky, ktoré by ukladali servisu povinnosť vydať mu motorové vozidlo po oprave aj bez zaplatenia ceny opravy/vydania krycieho listu (uvedený výklad by potom napr. de facto vylučoval možnosť uplatnenia zádržného práva zo strany servisu), čo by servis pri uzatváraní zmluvy o oprave nebol povinný akceptovať, a prípadné nevyjednanie takých podmienok opravy zo strany poškodeného, s ktorými by poisťovateľ škodcu súhlasil, by potenciálne viedlo k ďalším sporom medzi poškodeným a poisťovateľom, týkajúcim sa námietok voči voľbe toho ktorého servisu zo strany poškodeného a poškodený by sa stal do určitej miery „rukojemníkom“ poisťovateľa škodcu na strane jednej a servisu na strane druhej. Podľa názoru odvolacieho súdu je existencia príčinnej súvislosti medzi škodovou (poistnou) udalosťou a vznikom súvisiacej škody, spočívajúcej v nájmomnom za prenájom náhradného motorového vozidla až do úhrady vykonanej zo strany žalovaného, daná. Obdobné závery vyslovil Krajský súd v Žiline aj v rozsudku zo dňa 30.04.2024, sp.zn. 6Co/84/2023 a zo dňa 30.04.2024, sp.zn. 6Co/77/2023. V danej veci je preto relevantné, že poškodené vozidlo sa po celé obdobie v čase od 31.07.2023 do 04.09.2023, t.j. 36 dní, nachádzalo v autoservise, čo vyplýva z predložených dôkazov, pričom prenájom náhradného vozidla v tomto období bol pre poškodenú nevyhnutným dôsledkom škodovej udalosti, ktorú nezapríčinila. V dôsledku škodovej udalosti bola poškodená vylúčená z možnosti používať svoje vlastné motorové vozidlo a tento stav rovnocenne riešil nájmom náhradného vozidla počas obdobia, keď vozidlo bolo v oprave. Nepriaznivosť stavu, do ktorého sa poškodená dostala z dôvodu protiprávneho konania klienta žalovaného, nemožno u poškodenej umocňovať jej neprímeraným zaťažovaním v tom, aby hľadala opravovňu s najväčšou rýchlosťou opravy alebo cenovo najvýhodnejšiu požičovňu vozidiel.

6. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ust. § 4 ods. 1, § 4 ods. 2 písm. b), § 4 ods. 4, § 11 ods. 6, § 11 ods. 7, § 11 ods. 8, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a § 427 ods. 1, 2, § 442 ods. 1, 2, 3, § 524 ods. 1, § 525 ods. 1, 2, § 529 ods. 1, § 39, § 37 ods. 2, § 580, § 121 ods. 3, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. V prvom rade sa súd prvej inštancie zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Súd prvej inštancie uviedol, že je zrejmé, že žalobca vystavil poškodenej faktúru za prenájom vozidla, pričom poškodenej na základe vystavenia tejto faktúry vznikla škoda, ktorú má znášať/nahradiť poisťovňa ako subjekt zodpovednostného vzťahu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Na základe uvedeného prišlo kvázi k forme úhrady postúpením práva na náhradu škody zo strany poškodenej na žalobcu, nakoľko úhradu nájomného supluje v tomto prípade samotné postúpenie, čo zakladá aj aktívnu legitímáciu žalobcu v konaní. Náklady poškodená ako nájomca náhradného vozidla voči svojmu veriteľovi ako prenajímateľovi síce nezaplatila, vysporiadaním záväzku však došlo k postúpeniu pohľadávky, v dôsledku čoho si žalobca uplatnil dlh od žalovaného. Predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, pretože predmetom postúpenia bol nárok na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenej ako následok dopravnej nehody. Predmetom konania je teda skutočná škoda podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení so zákonom o PZP, t.j. náklady spojené s odstraňovaním dôsledkov poškodenia, medzi ktoré patrí aj prenájom náhradného motorového vozidla. Vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že nejde o pohľadávku, ktorá by nemohla byť predmetom postúpenia v zmysle § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka je podľa názoru súdu prvej inštancie daná aktívna vecná legitímácia žalobcu v konaní. Zmluvou o postúpení pohľadávok došlo jednak k postúpeniu pohľadávky a zároveň aj k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodenej ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom, z čoho súd odvodzuje aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu

v predmetnom konaní. Vznik práva žalobcu je odvodený z obsahu zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej medzi žalobcom ako postupníkom a poškodenou ako postupcom v bode 5., kde si zmluvné strany dohodli započítanie ich vzájomných nárokov na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo momentom podpisu zmluvy o postúpení pohľadávky, čím je preukázaný samotný vznik práva žalobcu v podobe skutočnej škody zodpovedajúcej majetkovej ujme, ktorá nastala v jeho majetkovej sfére v nadväznosti na uvedené zmluvné dojednanie bodu 5. Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 04.09.2023. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že ide o neplatné postúpenie, nakoľko pohľadávka na náhradu škody v čase postúpenia neexistovala, nakoľko započítaním mala zaniknúť, pretože zo samotnej podstaty právneho úkonu započítania ako ekvivalentného právneho úkonu vyplýva, že v dôsledku právneho úkonu započítania nemôže nikdy žiadnemu subjektu vzniknúť žiadna škoda. Súd prvej inštancie uviedol, že pohľadávka na náhradu škody žalobcovi nevznikla započítaním, ale škoda samotná vznikla poškodenej už momentom poškodenia jej motorového vozidla, pričom časť nároku na náhradu škody vo výške nákladov za nájom náhradného vozidla bola postúpená poškodenou na žalobcu. Započítaním zanikajú pohľadávky iba medzi subjektmi vzájomného započítania a nie pohľadávky subjektov započítania voči tretím osobám. Započítanie je spôsob splnenia (úhrady) pohľadávky medzi subjektami vzájomného započítania, t.j. ide o prípady, keď subjekty započítania majú vzájomné pohľadávky, ktoré sa navzájom stretnú. Ide fakticky o spôsob splnenia vzájomných pohľadávok (dlhov) medzi dvomi vzájomnými dlžníkmi, na rozdiel od splnenia dlhu spôsobom úhrady dlžníka veriteľovi v prípade, že dlžník nemá buď žiadnu pohľadávku voči veriteľovi resp. nemá pohľadávku spôsobilú na započítanie. K tomuto spôsobu úhrady pohľadávky započítaním je potrebný navyše započítací prejav. Preto pohľadávka poškodeného voči škodcovi resp. jeho poisťovateľovi na náhradu škody v čase postúpenia voči týmto subjektom existovala a nijakým spôsobom voči ním nezanikla. Započítaním zanikli iba pohľadávky existujúce medzi subjektami vzájomného započítania ako dlžníkmi navzájom. Súd prvej inštancie taktiež za nedôvodné považuje tvrdenie žalovaného, že účelom zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023 je obchádzanie zákona, a preto je podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatným právnym úkonom. Zmluva o postúpení pohľadávky nevykazuje žiadne znaky obchádzania zákona. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že predmetná zmluva obsahuje aj dohodu o vzájomnom započítaní pohľadávok medzi zmluvnými stranami, ktorú ako sám žalovaný uvádza, je potrebné považovať za samostatný právny úkon. Súd prvej inštancie sa nestotožňuje s obranou žalovaného, že poškodený by najskôr musel uhradiť žalobcovi nájom náhradného motorového vozidla a až tak by mohol vymáhať svoj nárok na náhradu škody v rozsahu uhradenej sumy proti žalovanému resp. škodcovi, lebo až tak by mu vznikla skutočná škoda. Pri výklade, aký uvádza žalovaný, by taktiež nedošlo k vzniku skutočnej škody poškodenému spočívajúcej v zmenšení jeho majetku, lebo on náklady na opravu taktiež nehradil. Podľa názoru súdu je na rozhodnutí poškodeného, či si nárok na náhradu škody uplatní voči škodcovi, resp. voči jeho poisťovateľovi resp. voči obom týmto subjektom, alebo či svoju pohľadávku na náhradu škody spočívajúcu vo výške nákladov nájmu za náhradné vozidlo postúpi na iný subjekt. Škoda samotná vznikla poškodenému už momentom poškodenia jeho motorového vozidla, a nie až následne. Následný je len dôsledok vzniku škody resp. jej výška, ktorá vzniká v príčinnej súvislosti so vznikom škody nezákonným konaním škodcu. Výška škody spočíva okrem výšky nákladov na opravu (ktoré žalovaný uhradil zmluvnému autoservisu a nie poškodenej), aj v nákladoch v súvislosti s prenájomom náhradného motorového vozidla počas doby, v ktorej je poškodená v dôsledku škody vylúčená z užívania svojho motorového vozidla. Ide o skutočnú škodu. Súd prvej inštancie sa stotožňuje so žalovaným, že účelom zákona o PZP je predovšetkým odškodnenie poškodeného, ktoré má byť rýchle a úplné, navyše podľa názoru súdu aj s čo najmenším zaťažovaním poškodeného, ktorý je už aj tak zaťažený ním nijako nespôsobeným poškodením svojho motorového vozidla a s tým spojenými úkonmi ako napr. obhliadkou, vyhľadávaním opravovne a pod. Preto aj náklady na opravu poškodeného motorového vozidla v praxi hradí poisťovateľ škodcu, s ktorým má škodca uzatvorené povinné zmluvné poistenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a nie najskôr poškodený opravovni, ktorý ani navyše nemusí disponovať s potrebným obnosom finančných prostriedkov potrebných na opravu jeho poškodeného vozidla. Tomuto slúži aj systém zmluvných autoservisov, s ktorými má poisťovateľ (žalovaný) uzatvorené zmluvy, na základe ktorých hradí náklady na opravu priamo zmluvnému autoservisu. Nijako teda neodporuje účelu zákona o PZP, ani ho neobchádza skutočnosť, že nevyhnuté a účelne vynaložené náklady na nájom náhradného motorového vozidla, ktoré vznikli poškodenej v príčinnej súvislosti s poškodením jej motorového vozidla konaním poistenca žalovaného, ako svoju pohľadávku postúpi prenajímateľovi náhradného motorového vozidla, voči ktorému poškodenému vznikol záväzok na úhradu vo výške nájmu za náhradné motorové vozidlo, ktoré pohľadávky si tieto strany vzájomne započítali, teda de facto uhradili vzájomným započítaním.

7. Súd prvej inštancie sa ďalej zaoberal dôvodnosťou uplatnenej sumy. Uviedol, že je preukázané a medzi stranami nebolo sporné, že dňa 17.07.2023 došlo v O. B. k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle poškodené, a k vzniku škody došlo prevádzkou motorového vozidla povinne zmluvne poisteného u žalovaného. V čase opravy motorového vozidla poškodená uzavrela zmluvu o nájme dopravného prostriedku č. 974/2023 zo dňa 31.07.2023, na základe ktorej prenajal žalobca poškodené motorové vozidlo značky KIA Ceed a Jeep Compass. Po ukončení doby trvania nájmu náhradného vozidla vystavil žalobca poškodené faktúru č. 11242023, splatnú dňa 19.09.2023 na sumu 2.168,06 eur s DPH, predmetom ktorej bol nájom v rozsahu 36 dní a jednorazový príspevok za prístavenie a prevzatie vozidla vo výške 25,- eur bez DPH. Cena prenájmu náhradného vozidla KIA Ceed za jeden deň bola 30,83 eur bez DPH a 37,- eur s DPH a cena prenájmu náhradného vozidla Jeep Compass za jeden deň bola 56,57 eur bez DPH a 68,- eur s DPH. Náhradu škody si žalobca uplatnil u žalovaného listom zo dňa 04.09.2023. S uplatnením nároku na náhrady škody oznámil žalovanému aj postúpenie pohľadávky z postupcu na postupníka (žalobcu). Žalovaný mu listom zo dňa 21.09.2023 oznámil, že dňa 21.09.2023 ukončil šetrenie poistnej udalosti a poskytol poistné plnenie 716,68 eur za zapožičanie náhradného vozidla za 16 dní prenájmu náhradného vozidla, zníženie o opotrebovanie spočívajúce v rozdiel technických hodnôt pred najazdením a po najazdení, zníženie 0,01 eur za 1 km. Žalovaný vyplatil žalobcovi sumu náhrady škody vo výške 716,68 eur, nepriznaný rozdiel je vo výške 1.451,38 eur, ktorú sumu si žalobca uplatňuje v konaní. Predovšetkým súd prvej inštancie uviedol, že skutočnou škodou, ktorá vzniká v súvislosti s poškodením motorového vozidla poškodenému, sú nielen prípady zmenšenia majetku, ale i prípady potreby vynaloženia nákladov v príčinnej súvislosti so vznikom škody. V prejednávanej veci nebolo sporné, že poškodená prišla v dôsledku poškodenia a opravy svojho motorového vozidla o možnosť užívať svoje vlastné motorové vozidlo v dôsledku škodovej udalosti zavinennej klientom žalovaného a musela si vypožičať náhradné vozidlo. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že poškodený má nárok na náhradné vozidlo len za podmienky, ak je jeho zapožičanie nevyhnutne potrebné a zároveň, že náklady na takéto zapožičanie sú vynaložené nutne a účelne. Objektívnosť potreby náhradného motorového vozidla nebola v spore spochybnená a vyjadril ju žalovaný aj tým, že časť týchto nákladov poškodené resp. žalobcovi preplatil. Účelnosť vynaložených nákladov na zabezpečenie náhradného motorového vozidla súvisí so zabezpečením súkromných alebo pracovných potrieb v takom rozsahu, v akom na ich zabezpečenie bolo používané motorové vozidlo poškodeného. Možnosť využitia náhradného vozidla počas opravy vlastného motorového vozidla je formou určitej kompenzácie za škodu spôsobenú na vozidle poškodeného. Náhrada nákladov za požičanie náhradného motorového vozidla reparuje poškodenému stav, keď nemohol z titulu poistnej udalosti, ktorú sám nezavinil, používať vlastné motorové vozidlo. Pokiaľ ide o judikatúru najvyšších súdnych autorít, súd prvej inštancie uviedol, že sa s ňou stotožňuje a nijako sa od nej nedochýlil ani v aplikácii skutočnej škody ani v otázke, že za účelné a nevyhnutné náklady vynaložené v príčinnej súvislosti so vznikom škody poškodenému za nájom náhradného motorového vozidla sú opodstatnené dovtedy, dokiaľ sa motorové vozidlo nedostane do dispozície poškodeného. Žalovaný neuznal všetky náklady na prenájom náhradného vozidla, pretože má predovšetkým za to, že oprava poškodeného vozidla bola účelná, nevyhnutná a odôvodnená len do času ukončenia opravy poškodeného vozidla t.j. do 31.08.2023, rozsahu 16 dní, ako aj z toho dôvodu, že z nájmovej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a poškodeným explicitne vyplýva, že doba nájmu náhradného vozidla už pri jej uzatváraní bola dopredu určená na obdobie od 31.07.2023 do 04.09.2023. Namietal, že poškodená nekonala v súlade so zásadou neminem laedere vyplývajúcou z § 415 Občianskeho zákonníka, nakoľko už pri samotnom uzatváraní nájmovej zmluvy so žalobcom bola vopred dohodnutá neprímeraná doba opravy poškodeného vozidla. Mal za to, že žalobcom uplatňované náklady za prenájom náhradného vozidla v rozsahu nad 16 dní, ako ani rozdiel technických hodnôt poškodeného vozidla pred a po najazdení príslušného počtu km a paušálne opotrebenie, o ktoré bolo pri najazdenom počte kilometrov so zapožičaním vozidlom ušetrené vlastné motorové vozidlo poškodené, nemožno považovať za účelne, nevyhnutne a odôvodnene vynaložené náklady na prenájom náhradného vozidla. Podľa názoru žalovaného taktiež v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou nie sú také náklady na prenájom náhradného vozidla, ktoré boli vynaložené z dôvodu, že poškodené vozidlo sa nachádzalo v príslušnom autoservise neprímerane dlhú dobu z dôvodu existencie objektívnych skutočností na strane príslušného autoservisu ako je napr. čakanie na dodanie náhradných dielov, aktuálna vyťaženosť autoservisu a pod. a že existencia objektívnych skutočností na strane autoservisu ako je napr. čakanie na dodanie náhradných dielov, pracovná vyťaženosť servisov, víkendy sviatky a pod., je z hľadiska priznania výšky poistného plnenia akceptovateľná iba v určitej primeranej miere, ktorá bola navyše v danom prípade zo strany žalovaného v jeho oznámení o poistnom plnení zo dňa 21.09.2023 aj zohľadnená. Súd prvej

inštancie sa nestotožnil s námietkami žalovaného, ktorý nájom náhradného vozidla považoval za účelný len za dobu 16 dní. Pokiaľ žalovaný poukazoval na absolútnu neplatnosť zmluvy o prenájme náhradného vozidla z dôvodu, že doba nájmu bola dopredu určená už pri jej uzatvorení, tak súd túto námietku jednak nepovažuje za dôvodnú, nakoľko stanovenie doby nájmu je náležitosťou zmluvy o nájme, a jednak ju považuje za irelevantnú vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody. Ak by aj bola predmetná zmluva neplatná z tohto dôvodu, nič by to nezmenilo na skutočnosti, že poškodenej žalobca reálne poskytol svoje motorové vozidlo za dohodnutú sumu až do 04.09.2023, kedy bolo poškodenej odovzdané opravené vozidlo z autoservisu. Poškodená si náhradné vozidlo požičala iba na obdobie, kedy sa jej poškodené vozidlo nachádzalo v servise, pričom poškodená dĺžku opravy ovplyvniť nemohla. Z potvrdenia o odovzdaní a prevzatí vozidla z autoservisu vyplýva, že autoservis motorové vozidlo odovzdal poškodenej bezodkladne po ukončení opravy a doručení krycieho listu zo strany žalovaného (poisťovne) t.j. dňa 04.09.2023. Poškodená ukončila nájom náhradného vozidla dňa 04.09.2023, keď jej bolo vydané jej opravené motorové vozidlo servisom. Podľa názoru súdu za opodstatnenú dobu prenájmu náhradného vozidla je preto potrebné považovať dobu do vybavenia poisťovnej udalosti v rozsahu náhrady nákladov za opravu poškodeného vozidla, pričom táto poisťovná udalosť je v zmysle § 11 ods. 6 a 7 zákona o PZP vybavená skončením šetrenia, oznámením výšky poistného plnenia poškodenému a poskytnutím plnenia v zákonom stanovenej lehote. V prípade opravy poškodeného vozidla autoservis po vykonaní opravy vydá vozidlo až po zaplatení ceny opravy, alebo je možné (v prípade platného PZP) požiadať poisťovňu o vydanie krycieho listu preukazujúceho „prísľub“ poisťovne, že opravu vozidla zaplatí. Uvedená obchodná zvyklosť autoservisov je všeobecne známa, a vyplýva aj zo žalobcom predložených potvrdení o bežnej obchodnej praxi. Poškodený v prípade platnej poisťovnej zmluvy využije možnosť poskytnutia záruky poisťovne uhradiť cenu opravy vo forme krycieho listu, nakoľko ako už súd uviedol, účelom povinného zmluvného poistenia za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je predovšetkým odškodnenie poškodeného, ktorý poškodenie svojho motorového vozidla nijako nezavinil, konaním škodcu je z užívania svojho motorového vozidla nedobrovoľne vylúčený a nemožno nútiť poškodeného, aby sám zaplatil cenu opravy a až následne uplatnil nárok u poisťovne. Žalovaný v konaní ničím nepreukázal, že dobu trvania opravy a teda dobu prenájmu náhradného vozidla nejako negatívne ovplyvnila poškodená. Súd prvej inštancie má preukázané, že poškodené vozidlo sa po celé obdobie v čase od 31.07.2023 do 04.09.2023, t.j. 36 dní, nachádzalo v autoservise, pričom prenájom náhradného vozidla v tomto období bol pre poškodenú nevyhnutným dôsledkom škodovej udalosti a v priamej príčinnej súvislosti s poškodením jej motorového vozidla poisťovňou žalovaného, pričom motorové vozidlo sa do sféry poškodenej dostalo dňa 04.09.2023. Námietky žalovaného k dobe trvania opravy nie sú vo vzťahu k poškodenej relevantné, nakoľko žalovaný ničím nepreukázal, že poškodená (alebo žalobca) tak konal zámerne, s cieľom predĺžiť opravu a teda aj predĺžiť nájom náhradného vozidla. Z mailového vyjadrenia servisného technika servisu FINAL - CD, spol. s r.o., ktorý opravu vykonával, vyplýva, že oprava trvala vyše mesiaca z toho dôvodu, že dva diely obloženia kufra boli dlhodobo nedostupné a boli servisu dodané až dňa 30.08.2023. Bezodkladne nasledujúci deň došlo k ukončeniu opravy poškodeného vozidla. Súd prvej inštancie uviedol, že nie je rozhodujúce vystavenie faktúry, ale rozhodujúca je skutočnosť, kedy sa opravené motorové vozidlo dostalo do dispozičnej sféry poškodenej, iba žeby poškodená svojim konaním sama túto dispozičnú znemožnila. Ak teda tieto skutočnosti žalovaný namieta je namieste, aby svoje zmluvné autoservisy inštruoval na vydanie vozidla poškodenému v deň vystavenia faktúry resp. dohodol v zmluvných podmienkach s nimi postup tak, aby to nijako nezaťažovalo poškodeného, ktorého záujmom je čo najskoršie opravenie a používanie svojho motorového vozidla. Súd prvej inštancie zdôraznil, že poškodený ani nemusí vedieť a spravidla ani nevie, kedy zmluvný autoservis vystavil a zaslal žalovaného faktúru za opravu. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že v zmysle oznámenia o poistnom plnení zo dňa 21.09.2023 nebolo poškodenej priznané ani poistné plnenie (jeho výška ani nebola uvedená) z titulu rozdielu technických hodnôt, ktorých nepriznanie súd prvej inštancie považuje za nedôvodné. Poškodená nijakým spôsobom nezavinila, že nemohla používať svoje poškodené motorové vozidlo, a navyše trhovú hodnotu opravovaného motorového vozidla je po oprave nižšia ako pred jeho opravou. Preto je prípadné tzv. opotrebenie t.j. rozdiel v technických hodnotách vo vzťahu k nároku poškodeného na náhradu škody irelevantné. Súd prvej inštancie teda považuje za účelnú dobu nájmu náhradného vozidla čas od prijatia motorového vozidla do opravy až do času jeho vydania poškodenej, t.j. dobu od 31.07.2023 do 04.09.2023. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že účelné, nevyhnutné a preukázané výdavky, ktoré poškodenej vznikli v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou, ktorú spôsobil poistenec žalovaného sú vo výške 2.168,06 eur a vyplývajú z faktúry č. 11242023 zo dňa 19.09.2023. Nakoľko žalovaný plnil titulom náhrady škody dňa 25.09.2023 iba sumu vo výške 716,68 eur, rozdiel vo výške 1.451,38 eur je povinný zaplatiť žalobcovi.

8. Pokiaľ ide o úroky z omeškania súd prvej inštancie zastáva právny názor, že špecifické ustanovenie § 11 ods. 8 zákona o PZP sa vzťahuje v prípade nároku na vznik omeškania v dôsledku nesplnenia povinnosti poisťovateľa uvedenej v § 11 ods. 6 zákona o PZP, avšak v prípade porušenia povinnosti uvedenej v § 11 ods. 7 zákona o PZP je nutné aplikovať § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. Ustanovenie § 11 ods. 8 zákona o PZP, ktoré je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku lex specialis, nezbavuje poisťovateľa povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorenie plnenia a to aj v prípade, ak poisťovateľ splnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 zákona o PZP. Žalovaný skončil šetrenie poisťovateľskej udalosti dňa 21.09.2023 a bol povinný následne v celom rozsahu plniť v lehote do 15 dní od skončenia šetrenia (§ 11 ods. 7 zákona o PZP), pričom táto lehota uplynula dňa 07.10.2023. Nasledujúcim dňom sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu. Preto súd prvej inštancie zaviazal žalovaného aj na úhradu úrokov z omeškania za žalobcom požadovanú dobu omeškania, t.j. od 09.10.2023 do zaplatenia v zákonom stanovenej výške platnej k prvému dňu vzniku omeškania.

9. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 Civilného sporového poriadku podľa zásady úspechu v spore tak, že v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

10. Žalovaný podal voči rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie. Žalovaný má za to, že posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zo strany súdu je nezrozumiteľné, nepreskúmateľné, nepresvedčivé, neúplné, ako aj vnútorne rozporné. Žalovaný má za to, že posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zo strany súdu uvedené v bode 35. odôvodnenia napadnutého rozsudku nespĺňa požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplývajúce z ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít Slovenskej republiky ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva. Navyše žalovaný má taktiež za to, že zdôvodnenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zo strany súdu vykazuje znaky absolútnej svojvôle. Žalovaný v prvom rade poukazuje na to, že súd v bode 35. odôvodnenia napadnutého rozsudku vec jednoznačne nesprávne právne posúdil v rozpore s dlhodobo ustáleným výkladom pojmu skutočnej škody keď mal za to, že poškodenému mala v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vzniknúť škoda už len samotným vystavením faktúry za prenájom a že poškodenému vznikla v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla škoda už momentom poškodenia jeho motorového vozidla. Žalovaný poukazuje na to, že počas konania opakovane poukazoval na to, že pojem skutočná škoda sa dlhodobo interpretuje tak, že musí ísť o zmenšenie majetkového stavu poškodeného (R 55/1971), či iné znehodnotenie existujúceho majetkového stavu poškodeného (R 28/2007), pričom nepostačuje len zvýšenie pasív (t.j. napr. len samotné vystavenie faktúry za prenájom náhradného vozidla). V tejto súvislosti poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 18.12.2018, sp.zn. 11Co/92/2018, ktorý v tejto súvislosti uviedol, že „Ani pojem samotnej škody zákon nevymedzuje. Avšak obsahom pojmu majetková škoda tak, ako ju jednotne zdefinovala judikatúra (R 55/1971), je zmenšenie majetku poškodeného. Ďalej musí byť škoda reálna, t.j. musí existovať v čase, keď poškodený od škodcu požaduje náhradu škody, pretože len tvrdenie, že škoda vznikne v budúcnosti, nie je postačujúce. Škoda je reálna aj vtedy, keď nie je premlčaná. Skutočnú škodu možno vymedziť ako majetkovú ujmu vyjadriteľnú v peniazoch, ktorá spočíva v dôsledku protiprávneho úkonu, resp. škodovej udalosti v zničení, v strate, v zmenšení, v znížení či v inom znehodnotení už existujúceho majetku poškodeného a ktorá predstavuje majetkové hodnoty nevyhnutné na uvedenie veci do pôvodného stavu (viď R III. 1967, R 55/1971).“ Žalovaný má za to, že v súlade s dlhodobo ustáleným výkladom pojmu skutočná škoda teda len samotná suma, ktorú poškodený dlhuje svojmu veriteľovi z titulu nájmu náhradného vozidla, nie je ujmu, ktorá by už nastala v jeho majetkovej sfére. Povinnosť poškodeného ako dlžníka zaplatiť dlh svojmu veriteľovi vznikla z jeho záväzku zo zmluvy o nájme náhradného vozidla a pokiaľ nebola splnená (dlh zaplatený), majetkový stav poškodeného sa o túto hodnotu neznižuje. To platí aj v situácii, keď už bolo o platobnej povinnosti poškodeného voči jeho veriteľovi rozhodnuté súdom. Rozhodujúce je to, že dlh nebol splnený. Žalovaný má za to, že v súlade s dlhodobo ustáleným výkladom zásady náhrady skutočnej škody vyjadrenej v § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka je zjavné, že poškodenému môže v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vzniknúť skutočná škoda len v prípade, pokiaľ poškodený ako nájomca žalobcovi ako prenajímateľovi faktúru za prenájom náhradného vozidla riadne uhradí (či už bankovým prevodom alebo v hotovosti). Teda poškodenému môže v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vzniknúť skutočná škoda len v prípade, ak záväzok poškodeného vyplývajúci z faktúry za prenájom náhradného vozidla zanikne riadnym splnením (solúciou) podľa § 559 Občianskeho zákonníka. Keďže v danej veci poškodená faktúra za prenájom náhradného vozidla žalobcovi ako prenajímateľovi nikdy

neuhradila, má žalovaný za to, že v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla poškodenej nevznikla žiadna škoda. Súd prvej inštancie teda vec nesprávne právne posúdil keď mal za to, že poškodenej vznikla škoda už len na základe samotného vystavenia faktúry za prenájom náhradného vozidla. Ďalej žalovaný uvádza, že opakovane poukazoval na to, že hoci nárok na náhradu škody v súvislosti so samotným poškodením motorového vozidla ako aj nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla majú svoj pôvod v tej istej škodovej udalosti (t.j. v dopravnej nehode), tak ide o nároky rozdielnej povahy a taktiež aj okamih kedy tieto nároky vznikajú, je rozdielny. Zatiaľ čo teda v prípade samotnej škody na motorovom vozidle sa majetkový stav poškodeného znižuje už v dôsledku samotného poškodenia motorového vozidla (t.j. skutočná škoda tu poškodenému vzniká už v okamihu dopravnej nehody), tak v prípade prenájmu náhradného vozidla sa majetkový stav poškodeného znižuje a skutočná škoda vzniká až zaplatením nájomného (porovnaj napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 28.02.2017 so sp.zn. 25 Cdo 3019/2015 týkajúceho sa výkladu § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka a rozlišovania medzi okamihom vzniku samotnej škody na motorovom vozidle a okamihom vzniku škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla). Nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla je teda nárok, ktorý sa odvodzuje od dočasnej nemožnosti poškodeného užívať počas doby opravy jeho poškodené motorové vozidlo a škoda tu poškodenému vzniká až momentom úhrady nájomného. V zmysle vyššie uvedeného je teda zrejmé, že súd prvej inštancie vôbec nerozlišuje, že nárok na náhradu škody v súvislosti so samotným poškodením motorového vozidla a nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla sú dva nároky rozdielnej povahy a taktiež aj okamih kedy tieto nároky vznikajú, je rozdielny. Argumentácia súdu prvej inštancie, že poškodenému mala v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vzniknúť škoda už momentom poškodenia jeho motorového vozidla a nie až následne, je podľa žalovaného absolútne nezmyselná už len z toho hľadiska, že poškodený v okamihu dopravnej nehody pravdepodobne ešte ani vôbec nevie, či si náhradné vozidlo vôbec prenájme. Žalovaný argumentáciu súdu prvej inštancie, že „úhradu nájomného supluje v tomto prípade samotné postúpenie, čo zakladá aj aktívnu legitímáciu žalobcu v konaní“ považuje za svojvoľnú a neprípustnú a to už len z toho hľadiska, že postúpenie pohľadávky podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka je právny inštitút, na základe ktorého dochádza k zmene v osobe veriteľa a žalovaný preto považuje za absolútne vylúčené, aby inštitút na základe ktorého dochádza k zmene v osobe veriteľa mal akýmkoľvek spôsobom suplovať zánik záväzku splnením podľa § 559 Občianskeho zákonníka. Žalovanému ďalej nie je vôbec zrejmé, na základe čoho súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný mal počas konania argumentovať, že pohľadávka poškodeného na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla mala zaniknúť na základe vzájomného započítania pohľadávok podľa bodu 5. zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023. Z obsahu žaloby vyplýva, že vznik nároku poškodeného na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla bol viazaný na právny úkon započítania podľa bodu 5. zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023. Žalovaný rozporoval, že v dôsledku právneho úkonu započítania podľa bodu 5. zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023 nemohla poškodenému vzniknúť žiadna škoda v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla. Žalovaný konkrétne jeho argumentáciu, že poškodenému v dôsledku právneho úkonu započítania podľa bodu 5. zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023 nemohla vzniknúť žiadna škoda v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla odôvodňoval tým, že právny úkon započítania je len právny konštrukt resp. právny fikcia, pri ktorom k žiadnemu skutočnému plneniu a teda ani ku skutočnému (reálnemu) zmenšeniu majetkovej sféry poškodeného nedochádza, ale dochádza tu len k zániku vzájomných pohľadávok (aktív) a záväzkov (pasív) a právny úkon započítania je vo svojej podstate ekvivalentný právny úkon, pri ktorom je na strane každého účastníka dohody o započítaní strata pohľadávok (aktív) kompenzovaná v rovnakom rozsahu stratou záväzkov (pasív), pričom pri ekvivalentných právnych úkonoch je vo všeobecnosti známe, že pri nich nikdy nedochádza k objektívnemu zmenšeniu majetku (porovnaj napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.05.2013, sp.zn. IV. ÚS 275/2013). Žalovaný v rámci procesnej obrany počas celého konania argumentoval, že poškodenej ani vôbec nevznikol nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla, ktorý by bolo možné postúpiť na tretiu osobu (nakoľko záväzok poškodenej na úhradu nájomného nezanikol riadnym splnením podľa § 559 Občianskeho zákonníka, ale mal zaniknúť započítaním podľa § 580 Občianskeho zákonníka). Navyše žalovaný poukazuje na to, že súd prvej inštancie si aj sám protirečí, keď najskôr v bode 35. odôvodnenia napadnutého rozsudku tvrdil, že ujma v majetkovej sfére poškodenej v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla mala nastať v nadväznosti na zmluvné dojednanie bodu 5, zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023, pričom vzápätí nato nesprávne konštatoval, že škoda samotná mala poškodenej vzniknúť už momentom poškodenia jej motorového vozidla, pričom časť nároku na náhradu škody vo výške nákladov za prenájom náhradného vozidla mala byť postúpená poškodenou na žalobcu. Žalovaný má za to, že súd prvej inštancie

taktiež nesprávne uviedol, že započítanie je spôsob splnenia (úhrady) pohľadávky medzi subjektami vzájomného započítania, resp. že ide fakticky o spôsob splnenia vzájomných pohľadávok (dlhov) medzi dvoma vzájomnými dlžníkmi. Podľa žalovaného však započítanie vo všeobecnosti nemožno považovať za nejaký iný spôsob alebo formu splnenia dlhu, ale ide o spôsob zániku nesplneného záväzku, pri ktorom naopak dvojitú plnenie odpadá (povinnosť plniť zaniká), a preto právnu úpravu splnenia dlhu (záväzku) nemožno analogicky použiť na započítanie pohľadávok. V tejto súvislosti žalovaný poukazoval aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.08.2023, sp.zn. 40bdo/30/2022, ktorý v tomto rozhodnutí jasne rozlíšil medzi spôsobom zániku záväzku splnením a spôsobom zániku záväzku započítaním. Žalovaný dodáva, že splnenie a započítanie sú teda dva odlišné spôsoby zániku záväzku, ktoré nemožno navzájom zamieňať resp. zmiešavať. Žalovanému sa javí, že súd prvej inštancie na jednej strane posudzoval účinky dohody o započítaní podľa bodu 5. zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023 správne keď uviedol, že započítaním dochádza k zániku vzájomných pohľadávok (a nedochádza tu teda k žiadnemu splneniu či k úhrade vzájomných dlhov). Žalovaný má preto za to, že súd prvej inštancie v rámci tohto (správneho) posúdenia účinkov dohody o započítaní podľa bodu 5. zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023 dospel svojim spôsobom k tomu, že žalobca nie je aktívne legitimovaný na uplatňovanie daného nároku, nakoľko dohodou o započítaní podľa bodu 5. zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023 došlo len k zániku vzájomných pohľadávok a záväzkov účastníkov tejto dohody o započítaní, a nedošlo tu k žiadnej úhrade faktúry za prenájom a k vzniku škody na strane poškodeného. Žalovaný zdôrazňuje, že žalovaný voči poškodenej pred uzatvorením tejto zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023 nemal postavenie dlžníka z titulu náhrady škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla a vice versa, poškodená pred uzatvorením tejto zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023 nemala voči žalovanému postavenie veriteľa z titulu náhrady škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla. Nakoľko teda poškodená pred samotným uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023 nemala voči žalovanému ako poisťovateľovi nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla, tak v rámci bodu 4. tejto zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023 nemohla byť ani platne dojednaná odplata za postúpenie (keďže v čase uzatvorenia tejto zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023 nárok poškodenej voči žalovanému ako poisťovateľovi na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla neexistoval). Žalovaný vytýka aj, že súd prvej inštancie neposudzoval otázku, že účelom zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023 bolo obchádzanie zákona a vôbec nevzal do úvahy dôkazy a argumentáciu žalovaného. Žalovaný poukazuje na to, že súd prvej inštancie sa v rámci odôvodnenia žiadnym spôsobom nevysporiadal s dôkazným prostriedkom predloženým žalovaným, a to konkrétne výtláčkom z webovej stránky F.G..sk., prostredníctvom ktorej žalobca ponúka poškodeným dopravnými nehodami prenájom náhradného vozidla bezplatne resp. zadarmo, pričom následne v rámci súdneho konania žalobca účelovo argumentuje, že započítaním podľa bodu 5. zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023 malo zo strany poškodeného dôjsť k úhrade faktúry za prenájom a k vzniku škody. Máme za to, že skutočnosti vyplývajúce z tejto webovej stránky jednoznačne preukazujú zámer žalobcu používať dohodu o započítaní obsiahnutú v bode 5. zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023 ako prostriedok na obchádzanie zákona. Žalovaný vzhľadom na jednotlivé okolnosti prejednávaneho prípadu má jednoznačne za to, že spôsob akým žalobca zakladá svoju aktívnu vecnú legitimáciu v obdobných sporoch vykazuje charakteristické znaky obchádzania zákona tak, ako boli definované aj v niektorých rozhodnutiach najvyšších súdnych autorít Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.04.2005 so sp.zn. 4 Cdo 33/2005 či nález Ústavného súdu SR zo dňa 16.12.2008 so sp.zn. III. ÚS 314/07). Žalobca sa teda konkrétne prostredníctvom dohody o započítaní a zmluvy o postúpení pohľadávky snaží navodiť dojem, že zo strany poškodenej malo dôjsť k úhrade faktúry za prenájom náhradného vozidla a k postúpeniu pohľadávky poškodenej na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla na žalobcu, hoci v skutočnosti zo strany poškodenej nedošlo k žiadnej úhrade faktúry za prenájom náhradného vozidla a tým pádom nemohlo dôjsť ani k postúpeniu pohľadávky poškodenej na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla na žalobcu (nakoľko táto pohľadávka poškodenej na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla teda ani nikdy nevznikla). Žalovaný má za to, že podpisom zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023 sa v skutočnosti sleduje dosiahnutie výsledku, ktorý je v rozpore so základným cieľom a zmyslom (ratio legis) zákona o PZP, ktorým je odškodňovanie poškodených, ktorým v súvislosti s dopravnou nehodou vznikla skutočná škoda na motorovom vozidle, resp. ktorým vznikla skutočná škoda aj v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla, a nie „preplácanie“ spoločnostiam akou je aj žalobca, ktorých predmetom podnikania je aj prenájom náhradných vozidiel.

11. Čo sa týka merita veci, žalovaný má za to, že súd prvej inštancie taktiež nesprávne právne vec posúdil, a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď v bode 42. odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že za účelnú dobu nájmu náhradného vozidla treba považovať čas od prijatia vozidla do opravy až do času jeho vydania poškodenej t.j. dobu od 31.07.2023 do 04.09.2023. V súvislosti s nevyhnutnou dĺžkou prenájmu náhradného vozidla žalovaný v prvom rade poukazuje na to, že po zavŕšení opravy sa už nejedná o nevyhnutný a účelný prenájom náhradného vozidla. V danom prípade z faktúry za opravu č. 22351404 zo dňa 31.08.2023 (ďalej aj ako „faktúra za opravu“) jednoznačne vyplýva, že oprava poškodeného vozidla bola zavŕšená dňa 31.08.2023. Žalovaný poukazuje ďalej na to, že odovzdaním poškodeného vozidla do autoservisu sa medzi autoservisom a poškodeným fakticky zakladá osobitný druh zmluvy o dielo v podobe zmluvy o oprave veci podľa § 652 a nasl. Občianskeho zákonníka. Podľa § 656 ods. 1 Občianskeho zákonníka „Objednávateľ je povinný vyzdvihnúť si vec najneskôr do jedného mesiaca od uplynutia času, keď sa oprava alebo úprava mala vykonať, a ak bola vykonaná neskôr, do jedného mesiaca od upovedomenia o jej vykonaní. Ak tak neurobí, je povinný zaplatiť poplatok za uskladnenie.“ Nakoľko pri oprave poškodeného vozidla teda nie je možné vopred presne určiť dobu opravy, tak možno predpokladať, že v prípade opravy poškodeného vozidla bude platiť druhá časť prvej vety § 656 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a zhotoviteľ (autoservis) je povinný upovedomiť poškodeného (objednávateľa) o vykonaní opravy, čím poškodený získa vedomosť, že jeho vozidlo je opravené a môže si ho vyzdvihnúť, pričom v momente ako poškodený získa túto vedomosť, zaniká aj potreba prenájmu náhradného vozidla. V zmysle § 656 ods. 1 Občianskeho zákonníka je teda autoservis ako zhotoviteľ povinný upovedomiť poškodeného ako objednávateľa o tom, že oprava poškodeného vozidla bola zavŕšená a poškodený si môže opravené vozidlo vyzdvihnúť. Žalovaný preto považuje za nemysliteľné, aby poisťovne znášali náklady za prenájom náhradného vozidla, ktoré vzniknú v dôsledku nesplnenia resp. porušenia zákonnej povinnosti autoservisu ako zhotoviteľa upovedomiť poškodeného ako objednávateľa o tom, že oprava jeho vozidla bola zavŕšená a môže si ho prísť vyzdvihnúť. Totiž prijatie opačného prístupu potom podľa názoru žalovaného vytvára aj potenciálny priestor pre svojvoľné zadržiavanie vozidla v autoservise po zavŕšení jeho opravy a celková doba prenájmu náhradného vozidla sa tak nedôvodne predlžuje až do ukončenia likvidácie poisťovnou. Pokiaľ teda súd prvej inštancie v bode 39. odôvodnenia vychádzal z toho, že vydanie opraveného vozidla autoservisom poškodenému je viazané na vydanie krycieho listu zo strany poisťovne, resp. že má ísť o akúsi všeobecne známu obchodnú zvyklosť, tak takýto postup nevyplýva z platnej právnej úpravy a práve naopak je v rozpore s § 656 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaný tak celkovo považuje tzv. „teóriu krycieho listu“ razenú resp. predávanú žalobcom v konaniach vedených na rovnakom alebo podobnom skutkovom základe len za fabuláciu žalobcu, ktorá nemá absolútne žiadnu oporu v platnej právnej úprave. Taktiež žalovaný poznamenáva, že medzi autoservisom a žalovaným ako poisťovateľom v zásade ani neexistuje žiadny relevantný právny vzťah, na základe ktorého by autoservis bol býval oprávnený nevydať poškodenému opravené vozidlo až do vystavenia krycieho listu žalovaným. Autoservis je v zásade len miestom plnenia zákonného nároku na náhradu škody v súvislosti s poškodením motorového vozidla zo strany žalovaného ako poisťovateľa voči poškodenému. Taktiež žalovaný dodáva, že z faktúry za opravu vyplýva dátum splatnosti až dňa 14.09.2023. Žalovaný taktiež poznamenáva, že ani prípadné zmluvné dojednanie medzi žalovaným ako poisťovateľom a autoservisom dojednané v rámci určitého typu zmluvy o spolupráci, ktoré by podmieňovalo vydanie opraveného vozidla dorúčením krycieho listu zo strany žalovaného autoservisu, by podľa platnej a účinnej právnej úpravy nemohlo byť platne dojednané bez účasti poškodeného ako vlastníka daného vozidla, nakoľko by išlo o ustanovenie, ktoré by zakladalo záväzky v neprospech poškodeného ako tretej strany, ktorá nie je účastníkom takejto zmluvy o spolupráci. Navyše žalovaný uvádza aj, že sa jedná len o ničím nepodložené a nepreukázané tvrdenia žalobcu o tom, že medzi žalovaným a autoservisom malo byť v rámci určitého typu zmluvy o spolupráci dojednané takéto ustanovenie. Potvrdenia o bežnej obchodnej praxi nemožno taktiež považovať za relevantný dôkaz preukazujúci existencia takéhoto ustanovenia v rámci určitého typu zmluvy o spolupráci.

12. Čo sa týka posúdenia nevyhnutnosti dĺžky opravy poškodeného vozidla, tak v tejto súvislosti žalovaný uvádza, že rozporoval celkovú dĺžku opravy (a od toho sa odvíjajúcu dĺžku nevyhnutnej doby prenájmu náhradného vozidla) deklarovanú žalobcom, a to s poukazom na čistý čas opravy vyplývajúci z faktúry za opravu, ako aj s poukazom na skutočnosti vyplývajúce z Oznámenia o poistnom plnení zo dňa 21.09.2023. Za takéhoto skutkového stavu, kedy žalovaný rozporoval dĺžku opravy poškodeného vozidla (a od toho sa odvíjajúcu dĺžku nevyhnutnej doby prenájmu náhradného vozidla) v celkovom rozsahu 36 dní, bolo preto jednoznačne vecou žalobcu (a nie žalovaného) aby riadne zdokladoval, prečo oprava poškodeného vozidla mala trvať ním deklarovaných 36 dní, namiesto 16 dní uznaných

žalovaným v jeho Oznámení o poistnom plnení zo dňa 21.09.2023. Žalobca však do konania nedoložil žiaden relevantný dôkaz, ktorým by bol býval preukázal, že oprava poškodeného vozidla (a od toho sa odvíjajúca nevyhnutná doba prenájmu náhradného vozidla) mala nevyhnutne trvať nad rámec žalovaným uznaných 16 dní. Máme za to, že z e-mailového vyjadrenia autoservisu doloženého žalobcom nevyplývajú žiadne relevantné skutočnosti ktoré by odôvodňovali, že oprava poškodeného vozidla mala nevyhnutne trvať až v celkovom rozsahu 36 dní. Skutočnosť, že autoservis čakal na dodanie niektorých dielov až do 30.08.2023 sama o sebe ešte neodôvodňuje, že oprava mala nevyhnutne trvať až 36 dní. Žalovaný v tejto súvislosti opätovne poukazuje, že objektívne skutočnosti existujúce na strane autoservisu ako je aj čakanie na dodanie náhradných dielov, možno pri posudzovaní dĺžky opravy poškodeného vozidla taktiež zohľadniť, avšak len v určitej primeranej miere. Žalovaný uvádza, že v rámci Oznámenia o poistnom plnení zo dňa 21.09.2023 v primeranej miere prihladol aj na čas potrebný na objednanie náhradných dielov. Žalovaný namieta proti argumentácii súdu prvej inštancie uvedenej v bode 40. odôvodnenia rozsudku, podľa ktorej mal žalovaný uznať, že nájom náhradného vozidla mal byť v celom rozsahu účelný a nevyhnutný do zavŕšenia opravy dňa 31.08.2023. Žalovaný v súvislosti s vyššie uvedeným uvádza resp. upresňuje, že nájom náhradného vozidla nemôže byť nikdy účelný a nevyhnutný po zavŕšení opravy poškodeného vozidla, pričom posúdenie nevyhnutnej doby opravy (a od toho sa odvíjajúcej nevyhnutnej doby prenájmu náhradného vozidla) do zavŕšenia opravy, závisí vždy na individuálnych okolnostiach daného prípadu. Žalobca poukazoval na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj ako „ústavný súd“) zo dňa 16.02.2023, sp.zn. III. ÚS 602/2022-34, z ktorého podľa názoru žalobcu vyplýva, že účelnosť nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla zaniká momentom, keď sa opravené vozidlo dostane do dispozičnej sféry poškodeného na ďalšie používanie. Žalovaný má však za to, že sa zo strany žalobcu jedná o nesprávnu interpretáciu tohto rozhodnutia ústavného súdu. Žalovaný má za to, že toto rozhodnutie ústavného súdu nemožno vykladať tak, že nájom náhradného vozidla má byť automaticky nevyhnutný počas celého časového obdobia, kedy sa podľa doložených údajov malo poškodené vozidlo formálne nachádzať v autoservise. Totiž ústavný súd v bode 23. tohto rozhodnutia taktiež uviedol, že doba nájmu, za ktorú možno žiadať náhradu, sa spravuje podľa doby nevyhnutnej opravy alebo obstarania náhrady. Ústavný súd v bode 23. tohto rozhodnutia taktiež uviedol, že aké časové obdobie doby prenájmu náhradného vozidla je nevyhnutné, závisí od okolností jednotlivého prípadu.

13. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu zdôraznil, že aktívna vecná legitímácia žalobcu v spore o zaplatenie nákladov za prenájom náhradného vozidla poškodeným po dobu zotrvania jeho vozidla v autoservise z dôvodu škodovej udalosti zapríčinennej poisťovateľom žalovaného bola ustálená vo viacerých súdnych sporoch aj so žalovaným, napr. v konaní vedenom Okresným súdom Žilina pod sp.zn. 17C/42/2019, ktorého rozsudok zo dňa 11.11.2019, sp.zn. 17C/42/2019-71 bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 27.03.2020, sp.zn. 8Co/24/2020-133, v ktorom odvolací súd konštatoval, že aktívna legitímácia žalobcu vyplýva nielen zo zmluvy o postúpení pohľadávky, ale aj zo samotného správania sa žalovaného, ktorý časť poistného plnenia zaplatil žalobcovi. V zmluve o postúpení pohľadávky sa zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné nároky, a to nárok poškodeného na odplatu za postúpenie pohľadávky a nárok žalobcu na úhradu nájomného za náhradné vozidlo sa navzájom započítajú. Skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry započítaním, nespôsobuje rozpor s ust. § 524 Občianskeho zákonníka, či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Zmluva o postúpení pohľadávky predstavuje to, že došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Takéto postúpenie pohľadávky ani podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov neodporuje zákonu. Išlo o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie a nie samotného nároku na náhradu škody, ktorý bol postúpený. Rovnaké závery konštatoval Krajský súd v Žiline aj v spore, kde na strane žalobcu vystupovala spoločnosť SetCar sk, a.s., a to v rozsudku zo dňa 28.05.2021, sp.zn. 8Co/53/2021. V prejednávanej veci došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu nároku na úhradu fakturovaného nájomného a nároku na zaplatenie odplaty za postúpenie. Nadobudnutím takto postúpenej pohľadávky sa žalobca stal aktívne vecne legitimovaným subjektom na jej uplatnenie a je daná jeho aktívna vecná legitímácia v predmetnom spore. Započítaním, rovnako ako splnením, dochádza k zániku záväzku, v tomto prípade, k zániku záväzku na zaplatenie nájomného za náhradné vozidlo žalobcovi, súčasne však vzniká pohľadávka voči žalovanému ako poisťovateľovi škodcu na náhradu škody titulom vzniku nákladov

na nájom náhradného vozidla po dobu zotrvania opravovaného vozidla poškodeného v autoservise. Žalovaný svoju argumentáciu opiera o závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovené v uznesení zo dňa 23.08.2023, sp.zn. 4Obdo/30/2022. Najvyšší súd Slovenskej republiky však posudzoval dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok ako samostatný právny úkon pre účely posúdenia odporovateľnosti a išlo o absolútne odlišný predmet sporu od sporu vedeného medzi žalobcom a žalovaným, jeho závery nie je možné chápať v zmysle, aký im dáva žalovaný. Žalovaný v podstate tvrdí, že na to, aby žalobca mohol voči nemu uplatňovať nárok na náhradu škody vzniknutej titulom nákladov na nájom náhradného vozidla, musel by poškodený najskôr realizovať úhradu faktúry za nájom náhradného vozidla v prospech žalobcu a tento by následne mohol nadobudnúť postúpením pohľadávku na náhradu škody, za ktorú zodpovedá poistenec žalovaného, voči žalovanému. Súčasne dokonca tvrdí, že dohodou o započítaní vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky žalobcu na zaplatenie nájomného za náhradného vozidla a pohľadávky poškodeného na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky, predmetné pohľadávky zanikli, čo v zmysle úvah žalovaného zrejme vedie k tomu, že nárok poškodeného na náhradu škody titulom nákladov na náhradné vozidlo nevznikol, resp. nemohol vzniknúť, a tak nemohlo dôjsť ani k postúpeniu pohľadávky na žalobcu. Uvedené úvahy žalovaného nemôžu obstáť, nakoľko splnenie záväzku je jedným zo spôsobov jeho zániku, rovnako ako započítanie. V zmysle argumentácie žalovaného by potom aj splnenie záväzku, resp. zaplatenie faktúry v prospech žalobcu, znamenalo zánik záväzku, a teda nemožnosť postúpenia pohľadávky na žalobcu. Uvedené svedčí o absurdnosti argumentácie žalovaného. Inštitút započítania, ako jeden zo spôsobov zániku záväzkov, umožňuje, aby subjekty, ktoré sú vzájomnými dlžníkmi, zbytočne nerealizovali úhradu jeden druhému, čo si možno pri platbe v hotovosti predstaviť ako odovzdanie určitého obnosu peňazí jednému subjektu a vrátenie tohto obnosu peňazí späť platiacemu subjektu. V zmysle rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 25.02.2021, sp.zn. 9Co/5/2021 zo zmluvy o postúpení pohľadávky vyplýva, že došlo k započítaniu vzájomných pohľadávok jej strán (žalobcu a poškodeného), a to nároku na náhradu odplaty za postúpenie pohľadávky poškodeného a nároku žalobcu na úhradu nájomného za náhradné vozidlo, v dôsledku čoho sa poškodený dostal do rovnakej situácie, ako keby svoj dlh zaplatil, keďže účinky započítania sú rovnaké ako v prípade plnenia, inými slovami neexistuje predsa rozdiel v tom, či poškodený uhradí žalobcovi v hotovosti nájomné a následne žalobca zaplatí tú istú sumu ako odplatu za postúpenie pohľadávky späť poškodenému, alebo sa toto realizuje vzájomným zápočtom. Podľa záverov rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.06.2021, sp.zn. 10Co/7/2021: „v rámci dotknutej zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného vozidla s odplatom za postúpenie pohľadávky. Len pri striktnom (až puristickom) prístupe k uplatňovaniu práva by bolo možné trvať na tom, aby poškodený uhradil žalobcovi sumu za nájom náhradného vozidla a ten mu ihneď v rámci postúpenia pohľadávky voči žalovanému tie isté peniaze (doslova tie isté bankovky a mince) vrátil. Inými slovami, poškodený by položil na stôl sumu (v danom momente) 1.127,50 EUR a posunul ju k žalobcovi, ktorý by ju vzápätí posunul späť k poškodenému. Krajský súd konštatoval, že vedome v danej spojitosti používa mierne zveličenie, pretože popísaný (odvolateľom minimálne naznačovaný) postup v rámci kontraktčných procesov odporuje bežnej realite každodenného života, pri ktorej tak fyzické, ako aj právnické osoby takmer permanentne vstupujú do desiatok rôznych právnych vzťahov. Určite sa pritom nejedná o obchádzanie zákona, keďže právny úkon poškodeného a žalobcu nesmeroval k tomu, aby zákon dodržaný nebol. Naopak, takým počínaním by skôr bolo formálne vygenerovanie viacerých právne až perfekcionalistických zmlúv, ktoré by však nekorešpondovali s bezprostrednou realitou. Z konštatovaného je zrejmé, že aktívna legitímácia žalobcu v súdnej veci bola preukázaná.“ Žalobca poukazuje i na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.01.2018, sp.zn. 3Cob/220/2017, podľa ktorého: „súd prvej inštancie pochybil, pokiaľ vyslovil záver, že poškodený neuhradil žalobcovi faktúru za nájom vozidla, čím na strane poškodeného nedošlo k zmenšeniu majetku o žalovanú sumu, t.j. k vzniku skutočnej škody a v závislosti od toho nedošlo ani k platnému postúpeniu práva poškodeného na náhradu škody. Tu je potrebné vychádzať zo zmluvy o postúpení pohľadávky, nakoľko predmetnou zmluvou došlo jednak k postúpeniu pohľadávky a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom. Úhradu nájomného tak supluje v tomto prípade samotné postúpenie. Odvolací súd taktiež konštatoval, že je nesporné, že predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, pretože predmetom postúpenia bol nárok na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenému ako následok dopravnej nehody. Započítanie je teda nutné chápať ako ekvivalent platby. Pokiaľ teda došlo k započítaniu, išlo v podstate o úhradu vzájomných pohľadávok. Na žalobcu tak bola platne postúpená pohľadávka poškodeného na úhradu nákladov na nájom náhradného vozidla, ktoré vznikli v dôsledku škodovej udalosti zapríčinennej poistencom žalovaného a žalobca je oprávnený túto uplatňovať priamo voči poisťovni, t.j. žalovanému, ktorý je tak v spore pasívne vecne legitimovaný

s poukazom na ust. § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z.“. Žalovaný v dôsledku nesprávnych úvah dospel k záveru, že žalobca ako obchodná spoločnosť, ktorej predmetom podnikania je aj prenájom náhradných vozidiel, je v zásade ziskový na úkor žalovaného. Poškodený a žalobca konali pri postúpení pohľadávky a započítaní vzájomných pohľadávok v súlade so zákonom. Zákon postúpenie predmetnej pohľadávky nezakazuje, rovnako ako nevyklučuje započítanie predmetných vzájomných pohľadávok. Keby poškodený uhradil nájomné žalobcovi a nedošlo by k postúpeniu pohľadávky, žalovaný by za škodcu plnil v prospech poškodeného. Rovnaká situácia nastáva po postúpení pohľadávky na žalobcu a započítaní pohľadávok, či ich úhrade, a to pri poskytnutí poistného plnenia priamo žalobcovi. K žiadnemu ukráteniu žalovaného nedochádza. Na strane žalobcu zas nedochádza k žiadnemu „obohateniu“. Pri postupovaní pohľadávky a jej vymáhaní od žalovaného žalobcom ide o právom a súdmi aprobovanú situáciu, pri ktorej sa žalovanému nedeje žiadna „nepravosť“, ten nahrádza škodu, ktorá vznikla konaním jeho poisťovňa v dôsledku škodovej udalosti na vozidle poškodeného, ktoré poškodený nemohol počas jeho opravy užívať a bol nútený prenajať si vozidlo náhradné. Žalobca má za to, že ide práve o naplnenie účelu PZP, kedy náklady spojené so škodovou udalosťou hradí priamo poisťovňa (či na opravu vozidla alebo prenájom náhradného vozidla) a nie poškodený alebo škodca, ktorý je pre tieto účely jej poisťovňou a platí jej poistné. Žalobca ďalej uvádza, že odvolacia argumentácia žalovaného ohľadom primeranej doby nájmu je v rozpore s Ústavným súdom Slovenskej republiky definovaným účelom náhradného vozidla. Poškodený bol vylúčený z možnosti užívania jeho opravovaného vozidla po celú dobu zotrvania jeho motorového vozidla v autoservise, ktoré sa dostalo do jeho dispozičnej sféry až po vystavení tzv. krycieho listu žalovaným. Dobu, po ktorú bolo vozidlo poškodeného v autoservise, poškodený nijakým spôsobom nemohol ovplyvniť. Žalobca poukazuje na závery Krajského súdu v Žiline vyslovené v rozsudku zo dňa 31.07.2024, sp.zn. 7Co/51/2024-143, opierajúce sa o nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.02.2023, sp.zn. III. ÚS 602/2022-34 (ďalej len „Nález ÚSSR“), že deň ukončenia opravy nemožno považovať za rozhodujúci deň, ku ktorému by mal poškodený možnosť ukončiť nájom náhradného vozidla, ak nemá objektívnu možnosť opravené vozidlo týmto dňom užívať. Týmto momentom je až deň vydania opraveného vozidla autoservisom poškodenému, ku ktorému autoservis pristupuje z dôvodu a v čase, keď má deklarované krytie nákladov na vykonanú opravu zo strany poisťovne prostredníctvom krycieho listu. Žalobca má za to, že zotrvanie opravovaného vozidla poškodeného v autoservise po celú dobu trvania nájmu náhradného vozidla bolo dôvodné, poškodená nemala možnosť opravované vozidlo reálne užívať, čo nevyhnutne a účelne viedlo k nájmu náhradného vozidla, preto sa v plnom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že náhrada nákladov za požičanie náhradného motorového vozidla reparuje poškodený stav, keď nemohla z titulu poistnej udalosti, ktorú nezavinila, používať vlastné motorové vozidlo. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že účelnou dobou nájmu náhradného vozidla v prejednávanej veci bol čas od prijatia motorového vozidla do opravy až do času jeho vydania poškodenému, t.j. doba od 31.07.2023 do 04.09.2023. Poškodený je od momentu odovzdania svojho poškodeného motorového vozidla autoservisu zbavený akejkolvek možnosti s ním disponovať, pokiaľ mu ho autoservis nevydá. Je nelogické a absurdné, aby žalobca ex post po ukončení nájmu náhradného vozidla preukazoval okrem účelu náhradného vozidla užívaného po dobu zotrvania opravovaného vozidla poškodeného v autoservise aj samotnú dobu, po ktorú bolo vozidlo poškodeného opravované, t.j. konkrétny čas, po ktorý autoservis vykonával práce na vozidle poškodeného. Nedôvodnosť odvolacej argumentácie žalovaného potvrdzujú i viaceré právoplatné rozhodnutia súdov v obdobných sporoch, v ktorých súdy odmietli pričítať poškodenému „nečinnosť“ autoservisu alebo vykonávať dokazovanie ohľadom samotnej dĺžky opravy, keď rozhodná pre posúdenie uplatneného nároku na náhradu nákladov za prenájom náhradného vozidla bola výhradne doba, po ktorú nemohol poškodený užívať svoje opravované vozidlo nachádzajúce sa v autoservise. Žalobca poukazuje napríklad na právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Žilina zo dňa 11.12.2023, sp.zn. 17C/82/2023-68, Okresného súdu Martin zo dňa 25.10.2023, sp.zn. 10C/80/2023-92, Okresného súdu Žilina zo dňa 10.07.2023, sp.zn. 51C/24/2023-62 a Okresného súdu Bratislava V zo dňa 09.03.2023, sp.zn. 50C/14/2021-301. Poisťovňa, t.j. žalovaný, je totiž subjektom, ktorý znáša náklady spojené s opravou vozidla poškodeného a pokiaľ je autoservis vykonávajúci jeho opravu jej zmluvným partnerom, zodpovedá sa poisťovni, ktorá ak v plnej výške poskytne poistné plnenie titulom nákladov na opravu vozidla poškodeného, nemožno mať žiadne pochybnosti o správnosti postupu autoservisu pri vykonávaní opravy vozidla poškodeného. Vybavením predmetnej poistnej udalosti vydaním krycieho listu alebo poskytnutím poistného plnenia dochádza k ukončeniu nájmu náhradného vozidla, a to k prvému objektívnemu dňu, kedy poškodený môže svoje opravené vozidlo prevziať z autoservisu. V tejto súvislosti poukazuje žalobca na závery konštatované v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline zo dňa 25.07.2019, sp.zn. 14Cob/55/2019 a obdobne v rozhodnutí zo dňa 12.12.2018, sp.zn. 13Cob/116/2018, v zmysle ktorého dobu opravy poškodeného motorového vozidla poškodený nemal možnosť ovplyvniť,

preto ani v tomto smere doba prenájmu náhradného motorového vozidla nebola situáciou, že by tu nebola daná nutnosť a účelnosť vynaložených nákladov so zabezpečením náhradného motorového vozidla z titulu vzniknutej poisťnej udalosti ako škodovej udalosti. Čo sa týka ukončenia opravy a vydania opraveného vozidla poškodenému, až poskytnutím peňažného plnenia, ktoré zo sféry vplyvu poisťovne prejde do sféry vplyvu poškodeného, resp. autoservisu, je škoda na poškodenom vozidle reparovaná, pretože samotným vystavením faktúry za opravu vozidla poškodený ešte nemá okamžitú možnosť prevziať si svoje vozidlo a vrátiť tak náhradné vozidlo. Poškodený si mohol svoje opravované vozidlo vyzdvihnúť až po doručení tzv. krycieho listu zo strany žalovaného, resp. po úhrade poisťného plnenia žalovaným, v závislosti od toho, ktorá z týchto skutočností nastane skôr. Predmetný krycí list slúži ako náhrada za úhradu faktúry za opravu poškodeného motorového vozidla. Autoservis mal až po ukončení šetrenia poisťnej udalosti žalovaným a po doručení predmetného krycieho listu istotu, že mu bude poskytnutá úhrada za opravu od žalovaného, a preto okamžite po doručení krycieho listu bol poškodený informovaný o možnosti prevzatia opraveného vozidla, a toto si poškodený dňa 04.09.2023 vyzdvihol. Opravené vozidlo bolo vydané poškodenému v prvý objektívny deň pre prevzatie opraveného vozidla z autoservisu, a to s poukazom na ust. § 122 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého lehota určená podľa dní sa začína dňom, ktorý nasleduje po udalosti, ktorá je rozhodujúca pre jej začiatok, t.j. v prvý pracovný deň nasledujúci po doručení krycieho listu zo strany žalovaného. Trvanie nájmu náhradného vozidla v predmetnej veci do dňa prevzatia opraveného vozidla, a to v prvý deň začiatku plynutia lehoty na jeho prevzatie, je tak nutné považovať za účelné a v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou zapríčinenou poisťencom žalovaného. Žalobca má za to, že nie je dôvodné skúmať účelnosť a nevyhnutnosť užívania náhradného vozidla nad rámec účelu náhradného vozidla definovaného Nálezom ÚSSR. Zotrvanie motorového vozidla poškodeného v autoservise je priamym a bezprostredným následkom konania poisťenca žalovaného, poškodený nemá žiaden dosah na trvanie opravy motorového vozidla, či na doručenie krycieho listu zo strany poisťovne. Užívanie opraveného motorového vozidla mu umožňuje autorizovaný autoservis, ktorý je zmluvným partnerom poisťovne (žalovaného), až keď sú mu nahradené náklady spojené s vykonanou opravou motorového vozidla, na ktorých úhradu je zaviazaná poisťovňa. Náhrada nákladov spojených s opravou poškodeného vozidla, resp. vystavenie krycieho listu, je povinnosťou poisťovne. Vyššie uvedené žalobca opiera aj o závery Krajského súdu v Bratislave vyslovené v rozsudkoch zo dňa 24.11.2021 pod sp.zn. 3Cob/202/2020-217, zo dňa 18.10.2023 pod sp.zn. 3Cob/86/2023-145 a zo dňa 15.11.2023 pod sp.zn. 3Cob/94/2023. Za opodstatnenú dobu prenájmu náhradného vozidla je podľa názoru Krajského súdu v Bratislave potrebné považovať dobu do vybavenia poisťnej udalosti v rozsahu náhrady nákladov za opravu poškodeného vozidla, pričom táto poisťná udalosť je v zmysle ust. § 11 ods. 6 a 7 zákona č. 381/2001 Z.z. vybavená skončením šetrenia, oznámením výšky poisťného plnenia poškodenému a poskytnutím plnenia v zákonom stanovenej lehote. V prípade opravy poškodeného vozidla autoservis po vykonaní opravy vydá vozidlo len až po zaplatení ceny opravy alebo je možné /v prípade platného PZP/ požiadať poisťovňu o vydanie krycieho listu preukazujúceho „prísľub“ poisťovne, že opravu vozidla zaplatí. Poškodený v prípade platnej poisťnej zmluvy využije možnosť poskytnutia záruky poisťovne uhradiť cenu opravy vo forme krycieho listu (nemožno nútiť poškodeného, aby sám zaplatil cenu opravy a následne uplatnil nárok u poisťovne). Je potrebné zdôrazniť, že pokiaľ nie je faktúra servisu za opravu uhradená, poškodený nemôže svoje vozidlo užívať a jeho obmedzenie spôsobené poisťnou udalosťou stále trvá. Ukončením nájmu v deň vystavenia faktúry a odovzdaním náhradného vozidla by sa poškodený dostal do situácie, že zostane prakticky bez vozidla až do ukončenia likvidácie. Je potrebné považovať za účelnú dobu nájmu náhradného vozidla od momentu, kedy bolo vozidlo prijaté do opravy až do momentu jeho vydania poškodenému, a to za predpokladu, že dobu nájmu úmyselne alebo z nedbanlivosti poškodený nepredĺžil svojím úmyselným konaním alebo nedbanlivosťou. Čakanie na krycí list tak spadá do sledu udalostí spojených so škodovou udalosťou, ktoré vymedzujú obdobie nároku poškodeného na náhradu nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla po dobu vykonávania opravy jeho motorového vozidla. Žalobca má z to, že v prejednávanej veci nebolo preukázané, že by doba zotrvania opravovaného vozidla v autoservise bola pričítateľná poškodenej, práve naopak, doba zotrvania vozidla v autoservise a nutnosť užívania náhradného vozidla súvisí výhradne so vznikom dopravnej nehody zapríčinennej poisťencom žalovaného a jeho zodpovednosťou za náhradu škody, ktorá nahlásením poisťnej udalosti prešla na poisťovňu. Žalobca upriamuje pozornosť aj na závery Krajského súdu v Žiline vyslovené v rozsudku zo dňa 26.01.2023, sp.zn. 14Cob/89/2022, ktoré rovnako ako už vyššie citované závery Krajského súdu v Bratislave vyvracajú úvahy a konštatovania žalovaného ohľadom odstránenia príčiny vzniku škody opravou poškodeného vozidla. Z predmetného rozhodnutia Krajského súdu v Žiline vyplýva, že: „pri posudzovaní účelnosti prenájmu motorového vozidla aj v kontexte celkovej dĺžky tohto nájmu je potrebné vychádzať predovšetkým zo skúmania reálnej možnosti

poškodeného užívať svoje motorové vozidlo. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by poškodený akýmkoľvek spôsobom mal možnosť dobu opravy svojho poškodeného motorového vozidla ovplyvniť, a preto sa nemôže jednať o okolnosť, ktorá by prípadne vylučovala nutnosť a účelnosť nákladov vynaložených na zabezpečenie náhradného motorového vozidla. Nie je namieste nepriaznivost' stavu, do ktorého sa poškodený dostal z dôvodu protiprávneho konania klienta žalovaného, umocňovať neprímeraným zaťažovaním poškodeného v tom, aby bol nútený sám zo svojich finančných prostriedkov uhrádzať náklady spojené s opravou jeho poškodeného motorového vozidla. Od poškodeného, ktorý situáciu súvisiacu s poškodením jeho motorového vozidla klientom žalovaného sám nezavinil, nie je možné spravodlivo žiadať, aby si z vlastných finančných prostriedkov uhradil náklady spojené s opravou jeho poškodeného motorového vozidla. Poškodený pritom bezodkladne po tom, ako si mohol vozidlo zo servisu prevziať, vozidlo zo servisu vyzdvihol a náhradné vozidlo vrátil žalobcovi. Krajský súd považoval za relevantnú skutočnosť, že vozidlo sa do 08.01.2021 nachádzalo v servise, a teda až do tohto dňa poškodený svoje motorové vozidlo nemohol využívať. Skutočnou škodou v tomto prípade je nájomné za prenajaté náhradné motorové vozidlo, za celú dobu, po ktorú poškodený svoje poškodené motorové vozidlo nemohol využívať, teda až do dňa, kedy poškodenému motorové vozidlo bolo vydané autoservisom po jeho oprave.“ Žalobca dáva do pozornosti aj ďalšie rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, a to rozsudok zo dňa 26.03.2024, sp.zn. 11Co/88/2023 a rozsudok zo dňa 26.03.2024 sp.zn. 9Co/107/2023. V poslednom označenom rozhodnutí odvolací súd uviedol, že: „opodstatnenou dobou prenájmu náhradného vozidla je doba do vybavenia poisťnej udalosti v rozsahu náhrady nákladov za opravu poškodeného vozidla, pričom táto poisťná udalosť je v zmysle ust. § 11 ods. 6 a 7 zákona č. 381/2001 Z.z. vybavená skončením šetrenia, oznámenia výšky poisťného plnenia poškodenému a poskytnutím plnenia v zákonom stanovenej lehote. Je známou obchodnou praxou, že autoservis po vykonaní opravy vydá vozidlo (len) až po zaplatení ceny opravy alebo je možné (v prípade platného PZP) požiadať poisťovňu o vydanie krycieho listu, preukazujúceho „prísľub“ poisťovne, že cenu opravy vozidla v konkrétnej výške zaplatí. Odvolací súd nesúhlasí s obranou žalovaného, že uvedené svedčí o neoprávnenom zadržovaní veci autoservisom vo vzťahu k ešte nesplatennej pohľadávke (§ 151s OZ). Uvedené podľa mienky odvolacieho súdu svedčí o danosti tzv. funkčnej synalagmy, v danom type záväzkovo-právnych vzťahov. Bolo by naivné domnievať sa, že poškodený (v pozícii spotrebiteľa) by bol schopný „vyjednať si“ výnimku z danej obchodnej praxe, t.j. odovzdanie vozidla autoservisom pred úhradou (resp. prísľubom úhrady) ceny opravy. Nemožno ani spravodlivo po poškodenom žiadať, aby si na území SR dohľadával autoservis, ktorý takéto (bežnej obchodnej praxi) zodpovedajúce dojednanie v rámci zmluvného vzťahu neuplatňuje. V tomto smere teda nemožno poškodenému ani pričítať porušenie všeobecnej prevenčnej povinnosti (§ 415 OZ), t.j. povinnosti správať sa tak, aby škoda nevznikla (v danom prípade, aby sa škoda nenavýšovala). V prejednávanej veci nebolo preukázané, že by došlo k prerušeniu príčinnej súvislosti medzi spôsobenou dopravnou nehodou a škodou poškodeného (nákladmi za nájom náhradného vozidla v období od jeho zapožičania do doručenia krycieho listu) inou „škodovou udalosťou“, ktorú by bolo možné pričítať úmyselnému, či nedbanlivostnému konaniu poškodeného, či tretieho subjektu (napr. servisu).“ Odvolací súd zdôvodňuje odklon od záverov uvedených v rozsudku Krajského súdu v Žiline, zo dňa 27.10.2021, sp.zn. 7Co/94/2021, neskorším nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 16.02.2023, sp.zn. III. ÚS 602/2022-34, v ktorom sa ústavný súd priklonil k záveru o potrebe považovať náklady za nájom náhradného vozidla za účelne vynaložené až do momentu, kedy sa opravené vozidlo dostane do dispozičnej sféry poškodeného na ďalšie použitie. Pri posudzovaní účelnosti nájmu motorového vozidla aj v kontexte celkovej dĺžky tohto nájmu je potrebné vychádzať predovšetkým zo skúmania reálnej možnosti poškodeného užívať si svoje motorové vozidlo. Obdobné závery vyslovil Krajský súd v Žiline aj v rozsudku zo dňa 30.04.2024, sp.zn. 6Co/84/2023 a zo dňa 30.04.2024, sp.zn. 6Co/77/2023. V danej veci bolo relevantné, že poškodené vozidlo sa po celé obdobie v čase od 31.07.2023 do 04.09.2023, t.j. 36 dní, nachádzalo v autoservise, čo vyplývalo z predložených dôkazov, pričom prenájom náhradného vozidla v tomto období bol pre poškodenú nevyhnutným dôsledkom škodovej udalosti, ktorú nezapríčinila. Nutnosť a účelnosť vynaloženia finančných prostriedkov na nájom za dobu opravy vyplýva práve zo skutočnosti, že tieto by nevznikli, keby poškodená mohla používať svoje vlastné vozidlo. Nepriaznivost' stavu, do ktorého sa poškodená dostala z dôvodu protiprávneho konania klienta žalovaného, nemožno u poškodenej umocňovať jej neprímeraným zaťažovaním v tom, aby hľadala opravovňu s najväčšou rýchlosťou opravy alebo cenovo najvýhodnejšiu požičovňu vozidiel.

14. Žalovaný v reakcii na vyjadrenie žalobcu zopakoval už vyššie uvedenú argumentáciu v odvolaní. Žalovaný okrem toho doplnil, že má za to, že v danom prípade nielenže nie je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu, ale ako už žalovaný v zásade naznačil aj v jeho predchádzajúcich vyjadreniach,

tak nie je daná ani pasívna vecná legitímácia žalovaného v tomto konaní. V súvislosti s uvedeným poukazuje aj na to, že najvyšší súd napr. v jeho uznesení zo dňa 28.02.2023, sp.zn. 7Cdo/52/2022 uviedol, že: „Plnenie poisťovateľa poskytnuté poškodenému nie je plnením z titulu jeho zodpovednosti za škodu, lebo osobou zodpovednou za škodu spôsobenú poškodenému je poistený; toto plnenie má charakter poisťného plnenia. Poisťovateľ hradí poškodenému nároky vtedy, ak mu vznikol nárok na náhradu ujmy proti škodcovi (vodičovi alebo prevádzkovateľovi vozidla) a uplatnil ich a preukázal voči poisťovateľovi.“ V zmysle vyššie uvedeného je teda podľa žalovaného zrejme, že akýkoľvek nárok poškodeného na náhradu škody voči poisťovateľovi (vrátane nároku na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla) má teda charakter tzv. mimozmluvného záväzku, na ktorého vznik musia byť splnené zákonné podmienky uvedené v § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP. Žalovaný má teda konkrétne za to, že v zmysle § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP na to, aby poškodenému voči žalovanému ako poisťovateľovi vznikla pohľadávka na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla musia byť kumulatívne splnené nasledovné podmienky: - vznik nároku poškodeného na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla voči škodcovi (t. j. poistenému), - uplatnenie tohto nároku na náhradu škody poškodeným voči poisťovateľovi, - preukázanie tohto nároku na náhradu škody poškodeným voči poisťovateľovi. Poškodený je teda v zmysle vyššie uvedeného v zmysle § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP povinný si nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla u poisťovateľa aj uplatniť a preukázať tento nárok poisťovateľovi. Sme preto toho názoru, že hoci samotná škoda resp. nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla voči samotnému škodcovi (t.j. poistenému) vzniká poškodenému v zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka zaplatením nájomného, tak samotné právo na plnenie (pohľadávka) voči poisťovateľovi na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vzniká poškodenému v zmysle § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP až vtedy, keď si poškodený u poisťovateľa aj uplatní a poisťovateľovi preukáže vznik nároku na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla. Pokiaľ si poškodený u poisťovateľa neuplatní a nepreukáže mu vznik daného nároku na náhradu škody, tak poisťovateľovi do doby vykonania tohto jednostranného úkonu zo strany poškodeného nevzniká povinnosť (a tomu zodpovedajúce právo poškodeného požadovať náhradu škody priamo od poisťovateľa) nahradiť za škodcu (t.j. poisteného) poškodenému vzniknutú škodu. Pokiaľ teda poisťovateľovi nevznikla povinnosť nahradiť za škodcu (t.j. poisteného) poškodenému daný nárok na náhradu škody, tak nemohlo vzniknúť ani tomu korelujúce resp. zodpovedajúce právo (pohľadávka) poškodeného domáhať sa daného nároku na náhradu škody priamo od poisťovateľa. Žalovaný má preto za to, že § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP upravuje akýsi osobitný druh „notifikačnej a dôkaznej povinnosti“ poškodeného uplatniť a preukázať poisťovateľovi vznik daného nároku na náhradu škody v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou, pričom táto „notifikačná a dôkazná povinnosť“ podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP podľa žalovaného predstavuje zákonnú podmienku vzniku akejkoľvek pohľadávky poškodeného na náhradu škody voči poisťovateľovi. Taktiež žalovaný dodáva, že uskutočnenie tohto jednostranného právneho úkonu v podobe „notifikačnej a dôkaznej povinnosti“ podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP je nielenže viazané na osobu poškodeného, ale táto „notifikačná a dôkazná povinnosť“ podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP z hľadiska postúpenia taktiež nepredstavuje pohľadávku (právo na plnenie) v zmysle § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré by mohlo byť predmetom postúpenia, ale ide teda o povinnosť poškodeného uplatniť a preukázať daný nárok na náhradu škody poisťovateľovi. V danom prípade je teda z jednotlivých okolností prípadu zrejme, že poškodená si pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky dňa 04.09.2023 u žalovaného ako poisťovateľa nikdy neuplatnila a žalovanému nikdy nepreukázala vznik nároku na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla voči škodcovi (t.j. poistenému). Pokiaľ si teda poškodená u žalovaného ako poisťovateľa pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky neuplatnila a nepreukázala mu vznik nároku na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla voči škodcovi (t.j. poistenému), tak poškodená nikdy nemohla vzniknúť voči žalovanému pohľadávka na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla, ktorú by poškodená mohla platne postúpiť na iný subjekt. Žalovaný dodal, že postúpenie pohľadávky vo všeobecnosti predstavuje prevod subjektívneho práva veriteľa na plnenie, ktoré vyplýva z existujúceho záväzkového vzťahu a má relatívny charakter. Žalobca teda nie je poškodený (ktorého definícia je aj výslovne uvedená v § 2 písm. g) zákona o PZP) a nemôže tak na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023 založiť so žalovaným ako poisťovateľom podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP (mimozmluvný) záväzkový právny vzťah, obsahom ktorého má byť povinnosť žalovaného ako poisťovateľa nahradiť poškodenému za škodcu (t.j. poisteného) škodu v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla, do ktorého mal žalobca vlastne vstúpiť na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023 namiesto poškodeného. Žalovaný má za to, že v danom prípade teda pred podpisom Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.09.2023 neexistoval medzi poškodeným a žalovaným žiadny

(mimozmluvný) záväzkový vzťah, obsahom ktorého by bol býval nárok poškodeného voči žalovanému spočívajúci v tom, aby žalovaný ako poisťovateľ za škodcu, t.j. poisteného) nahradil poškodenému škodu v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla, do ktorého mohol žalobca na základe postúpenia vstúpiť ako nový veriteľ namiesto poškodeného.

15. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (ust. § 379 a ust. § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 odsek 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

16. Po oboznámení sa s obsahom spisu má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie vzhľadom na vykonané dokazovanie riadne zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé a vysvetlené akými úvahami sa súd prvej inštancie uberal pri posúdení žalobného nároku. Súd prvej inštancie zrozumiteľne vysvetlil, prečo považoval žalobou uplatnený nárok za dôvodný a odvolací súd sa v celom rozsahu s týmito dôvodmi stotožňuje. Odvolací súd nevzhladol námietku žalovaného v odvolaní, že ide o odôvodnenie svojvoľné, arbitrárne ako dôvodnú. Odôvodnenie rozhodnutia spĺňa všetky náležitosti podľa ust. § 220 CSP. Odôvodnenie obsahuje jasné a zrozumiteľné vysvetlenie, ako súd posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, z ktorých dôkazov vychádzal, ktoré dôkazy vykonal, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, ako dôkazy vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Odvolací súd uvádza, že súd nemusí dať odpoveď na všetky argumenty strán, ale len tie, ktoré sú pre vec relevantné a rozhodujúce. Zároveň odvolací súd dodáva, že právo na riadne odôvodnenie a vyhodnotenie argumentov prednesených stranou neznamena, že je tu právo strany na to, aby súd vyhodnotil jej argumentáciu ako dôvodnú a rozhodol podľa jej predstáv.

17. Žalovaný namieta v odvolaní nesprávne posúdenie aktívnej legitímácie žalobcu. Odvolací súd sa s posúdením danej otázky súdom prvej inštancie stotožňuje a na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd dodáva, že záveru súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého zmluvou o postúpení pohľadávky došlo jednak k postúpeniu (budúcej) pohľadávky z titulu nákladov na prenájom náhradného motorového vozidla (budúcej škody) a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodenou ako nájomcom náhradného motorového vozidla a žalobcom ako prenajímateľom vo forme započítania vzájomných pohľadávok (nájomného a odplaty za zmluvné postúpenie (budúcej) pohľadávky) nemožno nič vytknúť. Odvolací súd poukazuje na to, že predmetom postúpenia môže byť aj pohľadávka budúca, t.j. taká, ktorá v čase uzavretia zmluvy ešte neexistuje a má vzniknúť v budúcnosti. K postúpeniu je spôsobilá aj pohľadávka, ktorej existencia je sporná, aj pohľadávka, ktorej vznik je viazaný na splnenie podmienky. Ak poškodený postúpil budúcu pohľadávku titulom náhrady škody, započítaním pohľadávok došlo fakticky k úhrade faktúry a k vzniku nároku na náhradu škody žalobcovi voči žalovanému. Nadobudnutím takto postúpenej pohľadávky sa žalobca stal aktívne vecne legitimovaným subjektom na jej uplatnenie, započítaním predmetných pohľadávok nedošlo, ako tvrdí žalovaný, k zániku pohľadávky, ktorú už nemožno voči žalovanému vymáhať, došlo k zániku záväzku poškodeného na zaplatenie nájomného za náhradné motorové vozidlo žalobcovi, súčasne však vznikla pohľadávka voči žalovanému ako poisťovateľovi škodcu na náhradu škody titulom vzniku nákladov na nájom náhradného motorového vozidla po dobu zotrvania opravovaného poškodeného motorového vozidla poškodeného v autoservise. Žalobou uplatnený nárok vyplýval zo záväzku z neuhradenej faktúry, v rámci ktorej bola dlžníkom žalobcu poškodená. Predmetnom postúpenia bol v danom prípade nárok poškodenej na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ktorý jej vznikol voči žalovanému ako poisťovní škodcu. Z ust. § 4 zákona č. 381/2001 Z.z. je zrejmé, že z poistenia zodpovednosti sa poškodenému uhrádzajú uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci. V tejto súvislosti je potrebné vziať do úvahy aj ustálenú judikatúru všeobecných súdov, z ktorej vyplýva, že skutočnou škodou je aj škoda spočívajúca v tom, že poškodený musí vynaložiť vyššie náklady na požičanie veci, ktorá mu má nahradiť vec, ktorá sa stala v dôsledku poškodenia dočasne nepoužiteľnou vecou, v porovnaní s nákladmi na použitie poškodenej veci. Skutočnou škodou je aj majetková ujma reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do pôvodného stavu, prípadne aby boli v peniazoch vyvážené dôsledky toho, že navrátenie do pôvodného stavu nebolo možné zabezpečiť hneď. Skutočnou škodou je tak aj nájomné za prenájaté náhradné motorové vozidlo. V konaní bola preukázaná aj príčinná súvislosť, keď škodová udalosť (poistná udalosť) spôsobila škodu, o náhradu

ktorej v konaní išlo. Súdna prax považuje za skutočnú škodu nielen prípady zmenšenia majetku, ale aj prípady akýchkoľvek nákladov vynaložených so vznikom alebo zabezpečením škody. Poškodená prišla o možnosť využívať svoje vlastné poškodené motorové vozidlo v dôsledku dopravnej nehody (poistnej udalosti) a v konečnom dôsledku z titulu dopravnej nehody bol poškodenej vnútený stav, keď nemožnosť využívať vlastné poškodené motorové vozidlo riešila požičaním náhradného motorového vozidla a bola povinná uhradiť cenu za jeho nájom po dobu opravy svojho poškodeného motorového vozidla. Právny nástupca poškodenej si na základe platnej Zmluvy o postúpení pohľadávky v konaní uplatňoval žalovaným (poisťovňou) nevyplatenú sumu, ktorá zodpovedala nákladom, ktoré poškodenej vznikli. Stav, do ktorého sa dostala poškodená (právny predchodca žalobcu), zavinil klient žalovaného. Podľa odvolacieho súdu neobstojí tvrdenie žalovaného, že poškodená nemohla postúpiť pohľadávku, nakoľko nebola majiteľom pohľadávky titulom náhrady škody, keďže neuhradila faktúru za prenájom náhradného motorového vozidla. Odvolací súd má za to, že Zmluva o postúpení pohľadávok je platným právnym úkonom a ako jeden celok upravuje viaceré navzájom prepojené práva a povinnosti jej zmluvných strán. Nespochybnenou vôľou poškodenej a žalobcu bolo dotknuté vzájomné práva a povinnosti upraviť v rámci jednej zmluvy. V rámci Zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného motorového vozidla s odplatom za postúpenie pohľadávky a striktný prístup k výkladu práva prezentovaný žalovaným, ktorý požaduje, aby poškodený v prvom kroku uhradil žalobcovi sumu za nájom náhradného motorového vozidla a ten mu ihneď v rámci postúpenia pohľadávky voči žalovanému uhradil rovnakú sumu, tie isté peniaze, nie je dôvodný. Žalovaným naznačovaný postup odporuje bežnej realite každodenného života a zaužívaným kontraktáckym postupom. Odvolací súd pri vyvodených záveroch o danosti aktívnej vecnej legitímácii žalobcu a dôvodnosti uplatneného nároku žalobcom príkladmo poukazuje na viaceré súdne rozhodnutia, v ktorých súdy dospeli k totožným záverom, a o ktorých vzhľadom na účasť v konaní musí mať vedomosť aj samotný žalovaný (napr. rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.12.2024, sp.zn. 7Co/120/2024, sp.zn. 7Co/105/2024, zo dňa 17.1.2018, sp.zn. 3Cob/220/2017, Krajského súdu v Žiline zo dňa 21.08.2019, sp.zn. 6Co/122/2019, zo dňa 27.09.2019, sp.zn. 8Co/132/2019, zo dňa 30.01.2020, sp.zn. 14Cob/166/2019, zo dňa 30.6.2021, sp.zn. 6Co/32/2020, zo dňa 30.06.2020, sp.zn. 6Co/32/2020, Krajského súdu v Košiciach zo dňa 23.02.2022, sp.zn. 9Co/5/2021, Krajského súdu Trenčín zo dňa 11.3.2020, sp.zn. 4Co/10/2020, Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 13.08.2020, sp.zn. 41Cob/33/2020). Odvolací súd poukazuje i na rozhodnutia NS SR, sp.zn. 8Cdo/54/2025 a 8Cdo/57/2025 obe zo dňa 30.04.2025, ktorými boli odmietnuté dovolania žalovaného v skutkovo rovnakých veciach ako je daná vec a kde v dovolaní namietal žalovaný práve nesprávne posúdenie aktívnej legitímácie žalobcu. Odvolací súd v plnom rozsahu k zdôvodneniu aktívnej legitímácie žalobcu poukazuje i na vyjadrenie žalobcu k odvolaniu, s ktorým posúdením sa v plnom rozsahu stotožňuje. V jednoduchosti zhrnuté, odvolací súd nevidí dôvod, aby bol poškodený, ktorý si musel vypožičať náhradné vozidlo na dobu opravy jeho vozidla poškodeného v dôsledku dopravnej nehody spôsobenej osobou poistenou u žalovaného, nútený najprv uhradiť faktúru za požičanie vozidla žalobcovi, po jej úhrade si uplatniť nárok na škodu u žalovaného a až potom by mohol nárok na úhradu škody spočívajúcej v nákladoch na náhradné vozidlo postúpiť žalobcovi. Pri takomto postupe, ktorý uvádza žalovaný, by bol poškodený nútený mať peniaze na nájom náhradného vozidla, ak ich nemá, nútený si zrejme požičať peniaze, čo ide proti zmyslu zákona o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. V danej veci podľa obsahu a vôle strán zmluvou o postúpení pohľadávky došlo jednak k tomu, že poškodená uhradila žalobcovi pohľadávku za vypožičanie náhradného vozidla a jednak za tú istú cenu postúpila odplatne pohľadávku na žalobcu. Postúpila na žalobcu svoj nárok na vyplatenie ceny za prenájom vozidla od poisťovne škodcu, ktorý nárok nemal prečo zaniknúť, ako tvrdí žalovaný. Nedochádza tu k žiadnemu obchádzaniu zákona, ani obohacovaniu požičovne na úkor žalovaného. Žalovaný len to čo je povinný uhradiť za škodcu poškodenej, v dôsledku postúpenia pohľadávky, uhradí žalobcovi.

18. Súdom prvej inštancie prijatý záver ani nijako nespochybnuje ustálenú judikatúru všeobecných súdov, v zmysle ktorej skutočnou škodou je aj škoda spočívajúca v nákladoch, ktoré musel poškodený vynaložiť na požičanie/prenájom veci, ktorá mu má suplovať vec, ktorá sa v dôsledku poškodenia stala dočasne nepoužiteľnou; skutočnou škodou je aj majetková ujma reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do pôvodného stavu, prípadne, aby boli v peniazoch vyvážené dôsledky toho, že navrátenie do pôvodného stavu nebolo možné zabezpečiť ihneď. Rovnako prijatý právny záver nie je v rozpore ani s ust. § 4 zák. č. 381/2001 Z.z., ktorému žalovaný pripisuje iný ako zákonodarcom sledovaný význam. Zákonodarca v predmetnom ustanovení vymedzil rozsah povinného zmluvného poistenia a podmienky pre úspešné uplatnenie nároku voči poisťovateľovi.

Žiadnym logickým argumentačným výkladom nie je možné dospieť k záveru, že jediným oprávneným subjektom na uplatnenie škodového nároku je výlučne poškodený, a že predmetné ustanovenie vylučuje možnosť postúpenia pohľadávky titulom nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou poisteného motorového vozidla. Žalobca si ako právny nástupca poškodenej v predmetnom konaní uplatnil nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla poistenca žalovaného a jeho dôvodnosť a výšku aj riadne súdu preukázal. Odvolací súd k argumentácii žalovaného dodáva aj, že súd prvej inštancie rozlíšil charakter a obsah pohľadávok a okamih vzniku škody v podobe nákladov na prenájom náhradného vozidla nenaviazal na okamih dopravnej nehody, len konštatoval príčinnú súvislosť medzi touto škodou a spôsobenou dopravnou nehodou. Pri vysporiadaní sa s obranou žalovaného je potrebné prihliadnuť na to, že poškodená v dôsledku protiprávneho konania poistenca žalovaného v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla dočasne stratila možnosť využívať svoje vlastné motorové vozidlo a tento ňou nezavinený a nanútený stav bola oprávnená riešiť prenájomom náhradného vozidla. Náklady na tento prenájom predstavujú skutočnú škodu spôsobenú v priamej príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou, nakoľko nebyť škodovej udalosti poškodená by mohla riadne využívať svoje motorové vozidlo a nemusela by si prenajať náhradné. Neobstojí ani argumentácia žalovaného, v zmysle ktorej v dôsledku započítania pohľadávok došlo k ich zániku a nemožnosti ich vymáhania, keď fakticky zanikol len záväzok poškodenej uhradiť titulom nájmu žalobcovi sumu 2.168,06 eur a na žalobcu bola postúpená pohľadávka, ktorú mala poškodená voči tretej osobe, resp. žalovanému ako poisťovateľovi motorového vozidla, ktorým bola spôsobená škoda, a to vo výške účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného motorového vozidla. Žalobca ako prenajímateľ mal voči poškodenej pohľadávku titulom neuhradeného nájomného a poškodená, ktorá uvedenú pohľadávku uhradila prostredníctvom započítania, mala pohľadávku na náhradu škody titulom nákladov na prenájom motorového vozidla voči žalovanému ako poisťovateľovi motorového vozidla, ktorým bola škoda spôsobená, a ktorej vymáhanie postúpila na žalobcu. Poškodená odplatne postúpila žalobcovi zákonný nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla a odplata, ktorú by žalobca ako postupník mal uhradiť za postúpenie predmetnej pohľadávky, bola započítaná na úhradu zmluvného záväzku, ktorý mala poškodená na základe zmluvy o nájme voči žalobcovi. Započítanie predstavuje zákonom povolený legálny spôsob zániku záväzkov, kedy reálnu úhradu finančnými prostriedkami nahrádza zápočet vzájomných pohľadávok a v rozpore so zákonom nie je ani skutočnosť, že k započítaniu pohľadávky a postúpeniu pohľadávky došlo v jednej zmluve v ten istý okamih. Uvedenými úkonmi sa nezmenilo postavenie žalovaného, ani povaha záväzku a jeho výška, zmena nastala len vo vzťahu k subjektu oprávnenému na označené plnenie. V zhode s písomne prejavenu vôľou žalobca a poškodený si v rámci jednej zmluvy upravili vzájomné práva a povinnosti a zahrnuli do nej dva určito vyjadrené právne úkony (postúpenie pohľadávky a započítanie pohľadávky). Prísne formálny prístup žalovaného k výkladu práva nereflekтуje na samotný účel a zmysel povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktorým je prenesenie majetkových rizík v súvislosti so škodou spôsobenou prevádzkou motorového vozidla na poisťovateľa a čo najväčšie zmiernenie následkov pre poškodeného a uľahčenie uspokojenia jeho nárokov.

19. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj argumentáciu žalovaného, v ktorej namietal neprimeranosť doby, za ktorú si žalobca ako právny nástupca poškodenej voči nemu uplatnil nárok na náhradu nákladov za prenájom náhradného motorového vozidla. Súd prvej inštancie správne reflektoval na prekonanie starších záverov súdnej praxe, ktorá účelnosť nákladov na prenájom náhradného motorového vozidla limitovala vykonaním opravy, či oznámením o vzniku totálnej škody na motorovom vozidle, keď konštatoval opodstatnenosť doby nájmu až do doručenia krycieho listu poisťovňou. Uvedený záver plne nadväzuje na v tejto otázke už pomerne rozsiahlu súdnu prax a zohľadňuje aj skutočnosť, že prípadná indispozícia motorovým vozidlom po vykonaní opravy do úhrady nákladov, či vystavenia krycieho listu poisťovňou, s výnimkou subjektívnych dôvodov zavinených poškodeným, nemôže byť na jeho ťarchu. V záujme eliminovania nepriaznivých následkov škodovej udalosti zasahujúcej do bežného života poškodeného a jeho potrieb spojených s užívaním motorového vozidla možno za dôvodný považovať nárok na refundáciu nákladov za prenájom náhradného motorového vozidla až do možnosti opätovného užívania vlastného vozidla, čo bolo v danom prípade podmienené ukončením opravy a dorúčením krycieho listu. Tieto závery plne korešpondujú aj s čiastočne aplikovateľnými úvahami ÚS SR vyjadrenými v náleze zo dňa 16.2.2023, sp.zn. III. ÚS 602/2022, a v náleze zo dňa 19.12.2024 III. ÚS 476/20254, ktoré s prihliadnutím na účel prenájomu náhradného motorového vozidla spájajú koniec refundovateľného prenájomu motorového vozidla s momentom, kedy môže poškodený opätovne užívať svoje motorové vozidlo. V konaní nebolo preukázané, že by užívanie prenajatého motorového vozidla počas celej fakturovanej doby nebolo v priamej príčinnej

súvislosti s predmetnou poistnou udalosťou, resp. že by doba od vykonania opravy do odovzdania motorového vozidla bola predĺžená v dôsledku úmyselného či nedbanlivostného konania poškodenej alebo tretieho subjektu. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že samotné oznámenie o ukončení šetrenia poistnej udalosti a poskytnutí poistného plnenia, nezabezpečí vydanie opraveného motorového vozidla autoservisom poškodenému. Vydanie motorového vozidla zo strany autoservisu je v praxi podmienené buď úhradou nákladov na opravu alebo dorúčením krycieho listu zo strany poisťovne predstavujúceho jej „prísľub“, že opravu motorového vozidla zaplatí, a ktorý slúži ako náhrada úhrady vystavenej faktúry. Uvedená obchodná zvyklosť autoservisov je všeobecne známou skutočnosťou. Zásadným kritériom pre posúdenie primeranosti a účelnosti dĺžky prenájmu náhradného motorového vozidla, ako jednej z podmienok dôvodnosti žalovaného nároku, je tak vybavenie poistnej udalosti v rozsahu náhrady nákladov za opravu poškodeného vozidla, a to podľa § 11 ods. 6 a 7 zák. č. 381/2001 Z.z. skončením šetrenia, oznámením výšky poistného plnenia poškodenému a poskytnutím plnenia v zákonom stanovenej dobe (obdobne viď nález ÚS ČR zo dňa 14.01.2021, sp.zn. I. ÚS 2932/2020). Len samotným oznámením poisťovne o spôsobe vybavenia škodovej udalosti nedochádza k skutočnej náhrade škody, v dôsledku čoho poškodený je aj naďalej nútený znášať následky spôsobené dopravnou nehodou. Rozhodujúcim tak je okamih, kedy sa opravené motorové vozidlo dostalo do dispozičnej sféry poškodeného, a ktorým pominula dôvodnosť prenájmu náhradného motorového vozidla s výnimkou prípadov, kedy sám poškodený znemožní včasnú dispozíciu s motorovým vozidlom (riadne a včas nevyzdvihne motorové vozidlo z autoservisu). V danom prípade poškodená ihneď v najbližší pracovný deň po oznámení opravy a vydania krycieho listu vyzdvihla vozidlo z opravovne (01.09. bol štátny sviatok, 02.09-03.09. víkend, teda najbližší pracovný deň bol 04.09.). Neobstojí argumentácia žalovaného, ktorý vznik škody v podobe nákladov na prenájom náhradného vozidla po vykonaní opravy pripisoval porušeniu povinnosti autoservisu informovať poškodenú o završení opravy, ktoré samo o sebe nevedie k vydaniu motorového vozidla poškodenej. Potrebné je tiež dodať, že uvedený a bežne zaužívaný postup autoservisu nemôže ovplyvniť samotný poškodený, ktorý v prípade odmietavého či liknavého postupu zo strany poisťovne pri likvidácii poistnej udalosti nemá k dispozícii vlastné motorové vozidlo a vzhľadom na finančnú náročnosť nákladov na opravu motorového vozidla často nie je schopný okamžitej jednorazovej úhrady týchto nákladov navýšených, ako tomu bolo v danom prípade, aj o úhradu prenájmu náhradného vozidla. Rovnako spravodlivo nemožno podľa odvolacieho súdu požadovať ani od poškodeného, ktorý vinou poistenca žalovaného bol obmedzený v užívaní svojho vozidla, aby vopred uhradil pomerne vysokú cenu opravy, pokiaľ náhrada nákladov za ňu má byť krytá poistným plnením, a potom aby následne čakal na jej preplatenie od poisťovne. V danej veci z vykonaného dokazovania vyplynulo, že prenájom náhradného motorového vozidla bol ukončený dňa 04.09.2023, najbližší pracovný deň po dni kedy došlo k doručeniu krycieho listu poisťovne dotknutému autoservisom, a preto za účelne vynaložené možno považovať náklady za prenájom náhradného vozidla po celú túto dobu, počas ktorej poškodená nemohla disponovať vlastným motorovým vozidlom. Rovnako nie je dôvodný ani argument žalovaného, že vozidlo bolo v oprave neprimerane dlhú dobu, keď samotné vykonanie opravy trvalo cca. 8 hodín, a rovnako nie je dôvodný ani argument žalovaný, že sa má zohľadniť aj primeranosť doby, po ktorú napríklad servis čaká na dodanie náhradného dielu. V danom prípade žalovaný ako primeranú dobu opravy zohľadnil len 16 dní a má za to, že preukázať, že primeraná doba opravy bola dlhšia má žalobca (resp. poškodený). Odvolací súd sa s daným nestotožňuje, poškodený nemôže ovplyvniť, koľko trvá dodanie náhradných dielov, nevie ovplyvniť ani vyťaženosť servisu, rovnako nemôže byť nútený obvolávať množstvo servisov a zisťovať kde za ako dlho vedia opravu vykonať. Poškodený väčšinou ide do servisu, ktorý má zmluvu s poisťovňou, do servisu v mieste bydliska poškodeného. Poškodený nemá ako preukázať, či bolo možné náhradný diel získať skôr, ako ho opravovňa mala k dispozícii. V danom prípade je tu vyhlásenie servisu, že dva diely obloženia kufra boli dlhodobo nedostupné a boli dodané až dňa 30.08.2023. Ako je vyššie uvedené ide o okolnosť, ktorú poškodený nevie ovplyvniť a nemá ani ako preukazovať. Odvolací súd preto nepovažuje za správny postup žalovaného, ktorý priznal ako primeranú dobu opravy 16 dní a tým aj potrebu náhradného vozidla uznal v rozsahu 16 dní, keď je preukázané, že vozidlo bolo v oprave po deklarovanej dobe servisom, a nie sú tu žiadne subjektívne zavinené okolnosti na strane poškodenej, pre ktoré si po opravené auto nešla skôr. Vo vzťahu k primeranosti doby prenájmu náhradného motorového vozidla odvolací súd dáva do pozornosti obdobné závery vyslovené v rozhodnutiach Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.11.2023, sp.zn. 3Cob/94/2023, zo dňa 31.07.2024, sp.zn. 3Cob/8/2023, zo dňa 28.01.2025, sp.zn. 14Co/6/2025, zo dňa 25.04.2024, sp.zn. 1Cob/128/2022, Krajského súdu v Žiline zo dňa 25.07.2019, sp.zn. 14Cob/55/2019, zo dňa 26.03.2024, sp.zn. 11Co/88/2023, zo dňa 13.04.2022, sp.zn. 7Co/37/2022, zo dňa 26.03.2024, sp.zn. 9Co/107/2023, zo dňa 30.04.2024, sp.zn. 6Co/84/2023, zo dňa 31.07.2024, sp.zn. 11Co/67/2024,

zo dňa 19.06.2024, sp.zn. 7Co/130/2023, zo dňa 31.07.2024, sp.zn. 7Co/51/2024, Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.08.2020, sp.zn. 3Cob/20/2020 a iné.

20. Odvolací súd na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je právne správne, a preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

21. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalovaného nevyhovel a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, mal žalobca v odvolacom konaní plný úspech a vznikol mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 Ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).